THE SECOND BOOK OF KURAL

A Selection from the Old Tamil Code
for Princes, Statesmen and Men of Affairs

Translation and Notes by
C. RAJAGOPALACHARI

ROCHOUSE & SONS
THE ESPLANADE, MADRAS

166

I wrote these pages when I was last in prison. It is as well I let the reader know that I did not write the book after I accepted responsibility for the government of this province and that I have not changed a line or word in it.

C. R.

1—11—37

CONTENTS

Index to Verses	iii
The Prosperous State	2
Action	4
Judging the Time	9
Tactics	11
Choosing the Executive	15
Looking after the Tribe	20
Vigilance	24
Just Rule	26
Oppression and Misrule	28
Penalties	31
On Spies	32
Resoluteness	35
Industriousness	36
The Strenuous Life	38
Fortitude	41
The Good Minister	43
The Art of Persuasion	46
The Moral Law	49
Efficiency in Action	51
The Offensive	53
About Envoys and Messengers	57
The Dangers of the Palace	61
Assembly Work	64
A Good Nation	66
Fortifications	68
The Exchequer	70
The Army	72
Valour	75

On Learning 79
On being Unlettered 81
On Oral Instruction 84
Knowledge 87
Good Ministers 89
On Friendship 90
Folly 98
Enmity 100
Guard against Deceivers 102
A Warning 103
On Women and Wine and Gambling ... 106
On the Art of Healing... 109
Good Birth 112
Self-respect 115
Nobility 116
Niggardliness 117
Repugnance to Evil 118
On Citizenship 121
On Agriculture 124
On Poverty 128
Labour 130
Unscrupulousness 131

INDEX TO VERSES

அ

அகலாது	61
அச்சமுடையார்க்கு	24
அச்சமே	132
அஞ்சாமை	13
அஞ்சுவது	89
அடற்றகை	74
அணியன்றோ	119
அந்தணர்	26
அமரகத்து ஆற்று	95
அமரகத்துவன்	123
அமைந்தாங்கு	7
அரம்போலும்	117
அரிய கற்று	16
அரியவென்று	25
அருஞ்செவ்வி	31
அருமை	38
அருவினை	9
அருளொடும்	71
அவை அறிந்து	64
அவை அறியார்	65
அழச்சொல்லி	93
அழிவதூஉம்	4
அழிவின்று	73
அழிவினவை	92
அளவறிந்து	8
அறஞ்சாரா	129
அறம்பொருள்	15
அறவினையும்	105
அறனிழுக்கா	3
அறனீனும்	70
அறிகொன்று	45
அறிந்தாற்றி	19
அறிவற்றம்	87
அறிவிலார்	99
அறிவுடையர்	89
அறிவுடையார்	88
அறிவுருவா	59
அற்றதறிந்து	110
அற்றம்	100
அற்றாரைத்தேறுதல்	17
அற்றார்க்கு	118
அற்றாலளவறிந்து	111
அன்பறிவாராய்ந்த	58
அன்பறிவு	18
அன்புடைமை	57

ஆ

ஆகாறளவு	8
ஆக்கங் கருதி	5
ஆக்கமதர்	36
ஆக்கமும்	46
ஆங்கமைவு	67
ஆள்வினையும்	121
ஆற்றாரும்	12
ஆற்றின்வருந்தா	6
ஆற்றுபவர்க்கும்	68
ஆற்றுவார்	116

இ

இகழ்ச்சியின்	26
இடிக்கும் துணை	90
இடி புரிந்து	37
இடிப்பாரை	90
இடுக்கண் கால்	124
இடுக்கண் வரு	41
இடும்பைக்கே	123
இடைதெரிந்து	64
இணரூழ்த்தும்	48
இதனையிதனால்	19
இயற்றலும்	3
இரந்துமுயிர்	130
இரப்பாரை	129
இலக்கமுடம்பு	42
இலமென்றசைஇ	127
இழத்தொறூஉம்	108
இழிவறிந்து	111
இழுக்கலுடை	85
இழுக்காமை	25
இழைத்தது	78
இளிவரின்	116
இளைதாக	102
இளையர்	63
இறந்தவெகுளி	24
இறுதிபயப்பினும்	60
இறைகடியன்	31
இற்பிறந்தார்	113
இன்பத்துள்	43
இன்பம்விழையான்	39, 43
இன்மையின்	29
இன்றும்	128

ஈ

ஈன்றாள்பசி	49

உ

உடுக்கை	91
உடைத்தம்	7
உடையர்	35
உடையார்முன்	80
உயர்வகலம்	68
உயிர்ப்ப	102
உரமொருவற்கு	36
உருவு	52
உலகந்தழீஇ	88
உலைவிடத்து	73
உழவினார்	126
உழுதுண்டு	125
உழுவார்	125
உழைப்பிரிந்து	23
உளரென்னும்	81
உள்ளமுடைமை	35
உள்ளற்க	94
உள்ளியதெய்தல்	26
உள்ளுவதெல்லாம்	35
உள்ளொற்றி	108
உறின்நட்டு	94
உறுபொருளும்	71
உறுப்பமைந்து	72
உறுவதுசீர்	95
உறைசிறியார்	57
உற்றவன்	109
உற்றானளவும்	109

ஊ

ஊக்கமுடையான்	9
ஊணுடை	119
ஊதியமென்பது	94
ஊழையும்	41
ஊறு	51

ஊனை 119

எ

எண்ணித் துணிக 6
எண்ணியார் 12
எண்ணென்ப 79
எண்பதத்தான் 27
எண்பொருள 88
எதிரதாக்காக்கும் 89
எப்பொருளும் 62
எப்பொருள் யார் 88
எய்தற்கரியது 10
எல்லாப்பொருளும் 69
எல்லார்க்கும் 32
எவ்வதுறைவது 88
எள்ளாத 6
எற்றிற்கு 132
எற்றென்று 50
எனைத்தானும் 86
எனைத்திட்பம் 53
எனைத்தும் 96
எனைமாட்சித்து 70
எனைவகையால் 18
என்றும் 49
என்னைமுன் 75

ஏ

ஏதம் பெரும் 117
ஏமுற்ற 101
ஏரினும் 126

ஒ

ஒட்டார்பின் 115
ஒல்லுங்கருமம் 96
ஒல்லும் வாய் 54
ஒளியார்முன் 65
ஒற்றும் 32
ஒற்றொற்றி 34
ஒற்றொற்று 34

ஓ

ஓஓதல் 49
ஓதியுணர்ந்தும் 98

க

கடலோடா 14
கடனறிந்து 60
கடாஅவுருவொடு 33
கடிதோச்சி 30
கடிந்தகடிந்து 50
கடுமொழியும் 31
கடைக்கொட்க 52
கண்ணுடையர் 80
கரப்பவர்க்கு 131
கரப்பிலா 129
கருமஞ்செய 121
கருமத்தால் 118
கலங்காது 52
கல்லாத 100
கல்லாதான் 82
கல்லார் 31
கல்லாவொருவன் 82
கழாஅக்கால் 99
களித்தானை 107
கள்ளுண்ணா 107
கற்க கசடற 79
கற்றிலனாயினும் 85
கற்றுக்கண் 59
கனவிலும் 96

கா

காக்கைகரவா 23
காட்சிக்கு 3
காதன்மை 17

காலங்கருதி 9
கானமுயல் 76

கு

குடிசெய்வல் 122
குடிசெய்வார் 123
குடிதழீஇ 27
குடிப்பிறந்தார் 114
குடிப்பிறந்து குற்றத்தின் 15
குடிப்பிறந்து தன் 93
குடிபுறங்காத்து 27
குடியாண்மை 38
குடியென்னும் 37
குணநாடி 16
குணனுங்குடி 92
குலஞ்சுடும் 120
குற்றமிலனுய் 122
குன்றேறி 72

கூ

கூற்றுடன்று 73

கே

கேட்டார் 46
கேட்டினும் 93

கை

கைவேல் 77

கோ

கொக்கு 11
கொலைமேல் 28
கொலையின் 28
கொல்லா 116
கொளப்பட்டேம் 63
கொளற்கரிதாய் 69

ச

சலத்தால் 50
சலம்பற்றி 113

சா

சால்பிற்கு 117

சி

சிறப்பறிய 34
சிறுகாப்பின் 69
சிறுபடையான் 13
சிறுமையும் 74
சிறைநலனும் 13

சு

சுழன்றுமேர் 124

சூ

சூழாமல் 122
சூழ்ச்சிமுடிவு 6,53
சூழ்வார்கண் 89

செ

செப்பின் 103
செயற்கை 44
செய்க 72
செய்தக்க 5
செய்வினை 55
செல்லான் 127
செவிகைப்ப 4
செவிச்சொல்லும் 62
செவியுணவின் 84
செறுநரை 10
சென்றவிட 87

சொ

சொலல்வல்லன் 48
சொல்லப்பயன் 132
சொல்லுக 47
சொல்லுதல் 52
சொல்வணக்கம் 97

த

தக்காங்கு 30

தமராகி 23
தலையின் 115
தள்ளாவிளை 66
தன்றுணையின்று 101

தா

தாமின்புறுவது 81
தார்தாங்கி 74
தாளாண்மையில்லாதான் 39
தாளாண்மையென்னும் 39

தி

திறனறிந்து 47

தீ

தீயளவன்றி 112

து

துளியின்மை 29
துறந்தார் படி 33

தூ

தூங்குக 53
தூய்மை 60

தெ

தெய்வத்தான் 40
தெரிந்த 5
தெள்நீர் 130

தே

தேரான் 17
தேவரனையர் 131
தேறற்க 17
தேறினும் 101

தொ

தொகச்சொல்லி 59
தொடங்கற்க 11
தொடிப்புழுதி 126
தொட்டனைத்து 80
தொழுத கை 97

ந

நகவல்லர் 117
நகுதற்பொருட்டு 91
நகைவகையர் 96
நட்டார் குறை 105
நட்டார்க்கு 56
நலத்தின்கண் 114
நலம்வேண்டின் 114
நல்லாண்மை 122
நல்லார்கண் 83
நவில்தொறும் 91
நற்பொருள் 128
நன்றறிவாரின் 131
நன்றென்ற 65

நா

நாடாது 92
நாடோறு நாடுக 19
நாணகத்து 121
நாணால் 120
நாநலம் 46

நி

நிலத்தின் 114
நிலை மக்கள் 75
நிழல் நீருமின்னாத 103
நிறைநீர 90

நு

நுணங்கிய 86
நுண்மாண் 82
நுனிக்கொம்பர் 8

நூ

நூலாருள் 58

நெ

நெடுநீர்மறவி 37
நெடும்புனலுள் 13

நோ

நோய் நாடி 109
நோவற்க 102

ப

பகையகத்து 66
பகையென்னும் 100
படைகுடி 2
பரியது 36
பருகுவார் 94
பலகுடை 125
பலசொல்ல 48
பல நல்ல 97
பல்குழுவும் 67
பழுது 45
பழையம் 63

பி

பிரித்தலும் 44
பிழைத்து 86
பிறர்பழியும் 120

பீ

பீலிபெய் 7

பு

புணர்ச்சி 91
புரந்தார்கண் 78

பெ

பெரிதினிது 99
பெருக்கத்து 115
பெருமைக்கும் 16

பே

பேணுதுபெண் 104
பேதைபெருங்கெழீஇ 95
பேதைமையுள் 98
பேராண்மை 76

பொ

பொச்சாப்பார்க்கு 24
பொருட்பெண்டிர் 106
பொருளல்லவரை 70
பொருள்கருவி 54
பொறியின்மை 40
பொன்னொன 10

போ

போற்றின் 61

ம

மடியிலா 38
மடியுளாள் 40
மணிநீரும் 68
மதிநுட்பம் 44
மருந்தென 110
மறமானம் 74
மனைவிழைவார் 104
மன்னர் 61

மா

மாறுபாடு 112

மி

மிகினும் 112

மு

முகநக 92
முடிவும் 55
முரண்சேர்ந்த 12
முறைசெய்து 3
முறைப்பட 45
முற்றியும் 69
முன்னுறக் 25

மே

மேற்பிறந்தார் 83

மை

மையல் 98

வகையற 5
வழங்குவது 113
வன்கண் 43

வா

வாளொடென் 66

வி

விடுமாற்றம் 60
விரைந்து 48
வில்லேர் 101
விழித்தகண் 77
விழுப்புண் 77
வினைக்கண் வினைகெடல் 38
வினைக்கண் வினையுடை 19
வினைக்குரிமை 19
வினைசெய்வார் 33
வினைத்திட்பம் 51
வினைபகை 54
வினையால் 56

வெ

வெண்மை 99
வெருவந்த 30
வெள்ளத்தனைய மலர் 36
வெள்ளத்தனைய விடும்பை 42

வே

வேட்பத்தாம் 47
வேட்பன 62
வேண்டற்க 108
வேலொடு 28
வேலன்று 27

THE SECOND BOOK OF KURAL

The Tiru-k-kural of Tiruvalluvar is one of the oldest extant Tamil books. It is quoted almost with acknowledgment in *Manimehalai* and a little less formally in *Silappadiharam*, and must be regarded as anterior to these classics which are generally accepted as belonging to the second century A.D. Some scholars place the Kural in the first century B.C.

The first book of Kural is perhaps the most widely known and appreciated work in Tamil literature. It deals with the duties of man both as a householder and as an ascetic. The second book, which consists of chapters 39 to 108 and deals with policy in worldly affairs, is not so widely read as the first, but it is full of interest for the scholar and the historian and for a wider circle than those that can read the original Tamil without a translation.

These seventy chapters lay down, with characteristic terseness, the principles that should govern the conduct of wise and good men in the affairs of the world. Some chapters

are particularly addressed to princes and those around them, while others are applicable to all persons engaged in secular affairs.

GOVERNMENT

THE PROSPEROUS STATE

Kural Ch. 39. The six essentials for a prosperous State are an adequate army, an industrious people, ample food-resources, wise and alert ministers of State, alliance with foreign powers and dependable fortifications. They are படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரண்.

> படை குடி கூழ் அமைச்சு நட்பு அரண் ஆறும்
> உடையான் அரசருள் ஏறு.

They are fit to be kings who possess in unfailing measure fearlessness, liberality, wisdom and enthusiasm in action.

The necessary characteristics of a good ruler are தூங்காமை diligence, கல்வி learning, and துணிவுடைமை courage. He alone deserves to be called King who never swerves from Dharma, who

puts Adharma out of his kingdom, and whose military honour is unsullied:

அறன் இழுக்காது அல்லவை நீக்கி மறன் இழுக்கா மானமுடையது அரசு.

These being the prescribed and expected royal qualities, the duties of the ruler are production of wealth, conservation of resources, defence of the State and right distribution of wealth. He alone is a king who performs these duties well:

இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த
வகுத்தலும் வல்லது அரசு.

In royal behaviour, accessibility and sweetness of language are deemed very important as conducive to the prosperity of a state.

காட்சிக்கு எளியன் கடுஞ்சொல்லன் அல்லனேல்
மீக்கூறும் மன்னன் நிலம்.

It is only if the king acts according to the law and protects his people that he will be regarded truly as the Lord's deputy:

முறை செய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு
இறை என்று வைக்கப்படும்.

The law in ancient India was not made by legislators, but was to be culled from the scriptures and from established custom.

The world will rest under the umbrella of the King who has the quality of listening to the bitter advice of his ministers :

செவிகைப்பச் சொல்பொறுக்கும் பண்புடை வேந்தன்
கவிகைக்கீழ்த் தங்கும் உலகு.

ACTION

Ch. 47. In every action there are the three elements of destruction, production and value. The quality and measure of each of these three elements should be weighed before undertaking any action :

அழிவதூஉம் ஆவதூஉம் ஆகி வழி பயக்கும்
ஊதியமும் சூழ்ந்து செயல்.

The prince whose undertakings are carefully launched after deliberation with tried counsellors will find no impediment in the achievement of his object :

தெரிந்த இனத்தோடு தேர்ந்து எண்ணிச் செய்வார்க்கு
அரும்பொருள் யாதொன்றும் இல்.

The wise do not launch an undertaking by which, for a possible future gain, they will lose what is already got, *i. e.*, the wise prince conserves what is already gained before entering on a doubtful undertaking :

ஆக்கம் கருதி முதல் இழக்கும் செய்வினை
ஊக்கார் அறிவுடையார்.

Ill-considered aggressive operations serve only to organise and strengthen the enemy:

வகையறச் சூழாது எழுதல் பகைவரைப்
பாத்திப் படுப்பது ஓர் ஆறு.

பாத்திப் படுத்தல் is an agricultural operation—to make ridges and prepare the field for proper growth of seedlings.

At the same time, a merely passive attitude is ruinous if the occasion calls for action :

செய்தக்க அல்ல செயக்கெடும் ; செய்தக்க
செய்யாமையானும் கெடும்.

Think out fully before launching out on action. To think of devising ways and means in the course of the action is fatal :

எண்ணித் துணிக கருமம் ; துணிந்தபின்
எண்ணுவம் என்பது இழுக்கு.

Compare Ch. 68 (1) :

சூழ்ச்சி முடிவு துணிவு எய்தல் ; அத்துணிவு
தாழ்ச்சியுள் தங்குதல் தீது.

Think well before resolving on action. Hesitation after once the decision is taken is bad. These two are complementary principles of action.

The energy that is spent on action without being first adequately spent on planning it out, will be empty of results, whatever may be the man-power placed on the field :

ஆற்றின் வருந்தா வருத்தம் பலர்நின்று
போற்றினும் பொத்துப் படும்.

The means adopted should be such as would not be condemned by the enlightened world which never approves of unworthy means :

எள்ளாத எண்ணிச் செயல்வேண்டும் ; தம்மொடு
கொள்ளாத கொள்ளாது உலகு.

The 'world' in Indian classics, Sanskrit as well as Tamil, means 'enlightened people'. It is not the mere majority of the population.

Many are those whose ambition has led Ch. 48.
them into aggressive campaigns without properly estimating the strength at their command, taking them to destruction:

உடைத்தம் வலி அறியார் ஊக்கத்தின் ஊக்கி
இடைக்கண் முரிந்தார் பலர்.

He meets his end speedily who does not behave wisely towards alien powers, and without knowing the limitations of his own strength loses himself in self-admiration:

அமைந்து ஆங்கு ஒழுகான் அளவு அறியான் தன்னை
வியந்தான் விரைந்து கெடும்.

Too great a load of even peacock-feathers breaks the axle-tree of the cart:

பீலிபெய் சாகாடும் அச்சிறும் அப்பண்டம்
சால மிகுத்துப் பெயின்.

An incisive comparison to warn over-confident powers that indulge too much in the exhibition of their strength—either against outside powers or internally.

It may be a surprise to many that the words அச்சு, சாகாடு, பண்டம், whose shape suggests a pure Tamil origin are अक्ष, शाकट and भाण्ड respectively, in Sanskrit.

The warning against an aggressive campaign carried too far is enforced in another incisive simile.

The tree-climber can negotiate the branches up to a limit. If his enthusiasm takes him beyond the limit, he falls and dies:

நுனிக்கொம்பர் ஏறினார் அஃது இறந்து ஊக்கின்
உயிர்க்கு இறுதியாகி விடும்.

It is not a great misfortune for a state if its revenues are limited, provided the expenditure is kept within bounds.

ஆகாறு அளவு இட்டிதாயினும் கேடில்லை
போகாறு அகலாக் கடை.

The seeming splendour of a career carried on without adjustment to means, will suddenly disappear leaving no vestige behind:

அளவறிந்து வாழாதான் வாழ்க்கை உளபோல
இல்லாகித் தோன்றாக் கெடும்.

Is there anything impossible if the right means are adopted and the right hour is chosen? Ch. 49.

> அறிவினை என்ப உளவோ கருவியால்
> காலம் அறிந்து செயின்.

Tamil has absorbed some Sanskrit words so thoroughly that one may not even note them as such. கருவி is an example of this kind: **க்ரு**, *do*.

The kings who conquer calmly wait for the right time to arrive for striking:

> காலம் கருதி இருப்பர் கலங்காது
> ஞாலம் கருது பவர்.

கலங்காது, without losing their heads, without being tempted into premature action.

The restraint of the energetic is like the backward steps that the fighting ram always takes before charging:

> ஊக்க முடையான் ஒடுக்கம் பொருதகர்
> தாக்கற்குப் பேரும் தகைத்து.

Ram-fighting was, apparently, an amusement known to the Tamils of Tiruvalluvar's days.

The anger of the wise does not exhibit its heat immediately on provocation, but smoulders within until the time arrives for action:

பொன்னென ஆங்கே புறம் வேரார் காலம் பார்த்து
உள்வேர்ப்பர் ஒள்ளியவர்.

Do not stint in courtesies, but show obsequious humility before your enemy; when the time arrives for action, his head will bow before you:

செறுநரைக் காணின் சுமக்க இறுவரை
காணின் கிழக்காம் தலை.

கிழக்காம் தலை = The head will go down. This may mean, as the commentator interprets, will roll down, *i.e.*, by death. But it is perhaps more in keeping with the spirit of Tiruvalluvar's teaching to take it as bowing in subordination.

The fine balance and practical wisdom that characterise Kural are well illustrated by the following precept that sets off the above insistence on biding one's time:

எய்தற்கு அரியது இயைந்தக்கால் அந்நிலையே
செய்தற்கு அரிய செயல்.

i. e., occasion comes but rarely. When it comes, seize it promptly if you are intent on a great act.

Imitate the stork in biding your time when it has not arrived; but when the time is ripe, act with swift and sure aim, even as the stork does:

கொக்கு ஒக்க கூம்பும் பருவத்து; மற்றுஅதன்
குத்து ஒக்க சீர்த்த இடத்து.

TACTICS

This chapter is almost wholly devoted to military tactics.

Till you find the place suitable for surrounding the opposing force, do not begin your attack, and do not commit the fatal mistake of under-estimating the enemy's strength: Ch. 50.

தொடங்கற்க எவ்வினையும் எள்ளற்க முற்றும்
இடங்கண்ட பின் அல்லது.

Even if your force is numerous and eager, defensive fortifications are not to be neglected, as that advantage helps in numerous ways:

முரண் சேர்ந்த மொய்ம்பினவர்க்கும் அரண் சேர்ந்து
ஆக்கம் பலவும் தரும். [ஆம்

Though you are weaker in your army, if you choose the right place to give battle, and your operations are conducted with care, you may win as if you had a bigger army :

ஆற்றுரும் ஆற்றி அடுப இடன் அறிந்து
போற்றுர்கண் போற்றிச் செயின்.

The enemy's plans will be upset if you choose an advantageous place to give battle in and if your forces are well protected during the attack :

எண்ணியார் எண்ணம் இழப்பர் இடன் அறிந்து
துன்னியார் துன்னிச் செயின்.

If full thought is spent over the plan of operations and you are able to choose your own place of action, there is no need for other support; the courage of your men will carry victory :

அஞ்சாமை அல்லால் துணை வேண்டா எஞ்சாமை எண்ணி இடத்தால் செயின்.

With a large army you should not give battle in a place fit only for a smaller force; for then your full force will not have room for action and is likely to be demoralised:

சிறுபடையான் செல்லிடம் சேரின் உறுபடையான் ஊக்கம் அழிந்துவிடும்.

Even though their fortifications and army may be weaker, it is not easy to attack and overcome those who have the advantage of operating in their native country:

சிறைநலனும் சீரும் இலர் எனினும் மாந்தர்
உறை நிலத்தோடு ஒட்டல் அரிது.

The importance of favourable time is stressed by the simile of the owl being defeated by the crow if the fight is during daytime. The difference wrought by a right choice of place is brought out by the analogy of the crocodile and the boat. In deep waters, the crocodile triumphs, but out of the water it is powerless:

நெடும் புனலுள் வெல்லும் முதலை; அடும் புனலின் நீங்கின் அதனைப் பிற.

The strong-wheeled chariot cannot be driven on the sea, and the boat that moves swiftly on the water cannot be used on land:

*கடலோடா கால்வலன் நெடுந்தேர்; கடலோடும்
நாவாயும் ஓடா நிலத்து.*

नौ or **नाव**, Sanskrit for ship or boat, and the Tamil *நாவாய்* give rise to much interesting speculation as to which is the borrowed word and which is the primary. There is a general tendency to assume that where two words are identical, Sanskrit is the original and Tamil is the borrower. If the Tamils had negotiated the sea before the early Sanskrit-speaking people, there was nothing to prevent the latter from borrowing sea-faring words from the former. It would be wrong to assume that Sanskrit was proof against foreign words finding their way into it.*

---

* As against this there is the argument arising out of the fact that Greek *naus* ('nautical') and Latin *navis* ('navigation') prove that there was a common Indo-Germanic word.

CHOOSING THE EXECUTIVE

Before entrusting a man with power, test Ch. 51.
his loyalty by putting him through trials in respect of his attachment to religion, wealth, pleasure and life :

அறம் பொருள் இன்பம் உயிரச்சம் நான்கின்
திறம் தெரிந்து தேறப்படும்.

i. e., see whether his loyalty breaks down under the stress of his attachment to these several objects that govern men's actions. உயிரச்சம் is the fear of losing life, and the test is to see whether he is loyal to the King even when under fear of imminent death.

It is noted by the commentator that this fourfold test is found in Chanakya I, 10.

Birth in a good family, freedom from defects, moral and intellectual, and a sensitiveness to public censure,—these are the necessary qualifications for being chosen to high office :

குடிப்பிறந்து குற்றத்தின் நீங்கி வடுப்பரியும்
நாண் உடையான் கட்டே தெளிவு.

Even those who have successfully acquired rare learning and are shown to be free from

defects will betray some ignorance if minutely observed :

அரியகற்று ஆசு அற்றார் கண்ணும் தெரியுங்கால்
இன்மை அரிதே வெளிறு.

That is, probation should finally confirm the choice even if every other test is satisfied.

But as perfect men are not available in the world, a very practical and moderate prescription is given, *viz.*, test and find out the good and bad points and see which predominates, and decide :

குணம் நாடி குற்றமும் நாடி அவற்றுள்
மிகை நாடி மிக்க கொளல்.

The touchstone for discriminating the qualified from the unqualified, is conduct. There are other indications but the conclusive test is a man's conduct :

பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்கும் தத்தம்
கருமமே கட்டளைக்கல்.

Do not choose men who have no relatives. Having no social ties, they do not fear social blame and are therefore not to be depended on :

அற்றாரைத் தேறுதல் ஓம்புக மற்றுஅவர்
பற்று இலர் நாணார் பழி.

The experience of administrators shows this to be an important consideration.

Choosing by affection, without making sure that the necessary qualifications are possessed, will bring every form of disaster :

காதன்மை கந்தா அறிவு அறியார்த் தேறுதல்
பேதைமை எல்லாம் தரும்.

Entrust work to men, only after testing them. But after they have been so appointed, accept their service without distrust. It is wrong to choose men without care and equally wrong to distrust men whom you have chosen :

தேறற்கயாரையும்தேராது ; தேர்ந்தபின்
தேறுக தேறும் பொருள்.

தேரான் தெளிவும் தெளிந்தான்கண் ஐயுறவும்
தீரா இடும்பை தரும்.

Those who have had to do with the organisation of unofficial national work, where the non-coercive and voluntary character of the bond that holds leaders and workers together in Ch. 52.

service brings out the true and natural conditions of efficient administration, would recognise the comprehensiveness and accuracy of analysis of the qualifications mentioned below for the selection of men :

அன்பு அறிவு தேற்றம் அவாவின்மை இந்நான்கும்
நன்குடையான் கட்டே தெளிவு.

i. e., Loyalty, a discriminating mind, clear-headedness, freedom from the lure of property, are the four essential qualifications.

If any of these elements fail, one will have to repent the selection.

Again, in spite of every other test being satisfied, there are some who are not suitable by reason of the nature of the particular work to be entrusted to them :

எனைவகையால் தேறியக்கண்ணும் வினைவகையான்
வேறாகும் மாந்தர் பலர்.

Men should be appointed to duties, who have the ability needed for their performance and the resourcefulness to meet the situations arising therein. Do not nominate one out of mere friendship or admiration :

அறிந்து ஆற்றிச் செய்கிற்பாற்கு அல்லால் வினைதான்
சிறந்தான் என்று ஏவல் பாற்றன்று.

Transfer full responsibility to the man, once you fix upon him. We cannot get the full value of a man if we do not trust him fully :

வினைக்கு உரிமை நாடிய பின்றை அவனை
அதற்கு உரியனாகச் செயல்.

இதனை இதனால் இவன் முடிக்கும் என்று ஆய்ந்து
அதனை அவன்கண் விடல்.

அவன் கண் விடல், உரியனாகச் செயல், bring out the complete entrustment of responsibility.

He that does not love and trust his diligent and efficient agent, will be abandoned by fortune :

வினைக்கண் வினையுடையான் கேண்மை வேறாக
நினைப்பானை நீங்கும் திரு.

If the King unceasingly looks after the upright conduct of his executive, the State will not go wrong :

நாடோறு நாடுக மன்னன் வினைசெய்வான்
கோடாமை ; கோடாது உலகு.

LOOKING AFTER THE TRIBE

Ch. 53. This is a chapter on the policy of holding together one's relatives.

The Tamil classics lay great stress on the duty of conserving the affection of relatives. It is deemed a moral obligation to keep them well-fed and clothed out of one's wealth,—a system that the Indian social reformers of the nineteenth century thought was responsible for blocking the progress of the country.

Individualism with competition as the socio-economic basis of life was neither entirely rejected nor entirely accepted in Indian culture. The man and his relatives formed a unit, and all such units together formed society. The members of a unit shared among themselves equally. Each was expected to toil also under the chief's instructions and moral influence, up to the measure of his capacity. He had the right to be maintained in equal status with everyone else in that group independently of the measure of his ability to contribute to its wealth. There was thus 'communism' within this limited sphere. The units thus composed competed with one another. There was thus recognition of the principle of property and competition and individualism as among the groups formed on the basis of relationship. No

one was compelled by law to remain within the fold. He could rebel and get away from his relatives. But so long as he remained within it, he was entitled to be looked after. For the man with a larger earning capacity to leave the fold, with the selfish object of excluding his relatives from sharing in the fruits of his toil, was considered a shameful sin against the culture of the land. There was thus a semi-coercive basis for the system. The modern conception of communism is a State-wide and State-enforced system to which serious objections are raised by individualists. The modern conception of Individualist society, too, is based on a State-enforced freedom of the individual and a ruthless State-wide application of the principle of competition. The சுற்றந்தழால் idea is a very old compromise between the two methods. The problems are millenniums old, and the varying solutions too are of like age. If evils can be pointed out against a system of family dependence, so also can serious objections be pointed out against the communist or socialist order. Even as adherents of the latter admit the defects, but plead that we must choose the lesser of two evils and suggest various remedies and adjustments to mitigate the defects, so also can the சுற்றந்தழால் plan of life be defended, and mitigated

in respect of defects. Perhaps the necessary adjustments are easier in this case. The world seems to be coming back in a curious way to old ideas. சுற்றம் need not necessarily, though it generally does, mean relatives. It is inclusive of others received as dependants on the same terms. The word literally means "those that surround."

சுற்றந்தழால் is not nepotism; *i.e.*, forcing one's relatives on the State. It is sharing one's own lawful possessions with them, and not defrauding the State in the interest of one's relatives, which is nepotism. The latter is, alas, that which prevails in countries prematurely forced from the சுற்றந்தழால் culture into the individualist civilisation by adventitious circumstances. The instinct and moral compulsion of helping one's relatives are there, being an inheritance of the old culture, but find outlet in a wrong channel.

The distribution of the benefits of wealth among relatives and other dependants is not merely laid down as a moral virtue, but is justified as a plan of life with an aim. It secures happiness for society by the intrinsic joy of social intercourse and by mutual support against common dangers. Go to the crow and learn, thou selfish man, says the poet:

காக்கை கரவா கரைந்து உண்ணும் ; ஆக்கமும்
அன்ன நீரார்க்கே உள.

i.e. The crow does not hide it when it finds something to pick and eat, but cries out to its fellows and then starts eating. Prosperity comes only to men who develop this disposition.

Those relatives that go away for some reason will come back as soon as you have discovered the cause of their desertion in yourself and the defect is removed :

தமராகித் தன்துறந்தார் சுற்றம் அமராமைக்
காரணம் இன்றி வரும்.

So if relations desert you, you should not blame or hate them, but examine yourself and take steps to remove the cause.

If any go away but come back not for affection but for a known object of their own, do not summarily reject them. Do what they want, but before taking them back into confidence wait and test them :

உழைப்பிரிந்து காரணத்தின் வந்தானை வேந்தன்
இழைத்து இருந்து எண்ணிக்கொளல்.

A shrewd piece of advice !

VIGILANCE

Ch. 54.

The neglectfulness that is apt to arise out of the intoxication of great joy is more harmful than even inordinate anger:

இறந்த வெகுளியின் தீதே சிறந்த
உவகை மகிழ்ச்சியின் சோர்வு.

Those who are not vigilant can never attain greatness. All codes in the world accept this conclusion:

பொச்சாப்பார்க்கு இல்லை புகழ்மை; அது உலகத்து
எப்பால் நூலோர்க்கும் துணிவு.

The Tamil word for "book" or "composition" is *நூல்*, literally, thread. The corresponding Sanskrit word is **ग्रन्थ**, literally, knot. The word **सूत्र** thread, is reserved in Sanskrit for a concise rule or aphorism or a manual of such aphoristic rules.

To the languid and neglectful, wealth can give no benefits, even as fortifications cannot give security to cowards:

அச்சமுடையார்க்கு அரண் இல்லை; ஆங்கு இல்லை
பொச்சாப் புடையார்க்கு நன்கு.

There is nothing so good as to be vigilant in dealing with everyone and at all times without any lapse:

> *இழுக்காமை யார் மாட்டும் என்றும் வழுக்காமை*
> *வாயின் அது ஒப்பது இல்.*

Most practical and all-embracing advice,—useful to all and not only to princes, and applicable to the problems of moral conduct as much as to worldly affairs.

Watch before hand. He who is not vigilant will repent it too late:

> *முன்னுறக்காவாது இழுக்கியான் தன்பிழை*
> *பின் ஊறு இரங்கிவிடும்.*

There is nothing that is impossible if one brings to bear on one's work a vigilant and resourceful mind:

> *அரிய என்று ஆகாத இல்லை பொச்சாவாக்*
> *கருவியால் போற்றிச் செயின்.*

Tiruvalluvar always provides practical psychological aids to struggling minds. He

is not satisfied with merely laying down precepts or ideals. So he says,—

When you are feeling elated by your prosperity, think of those who in the past were ruined by lapse of vigilance:

இகழ்ச்சியின் கெட்டாரை உள்ளுக தாம் தம்
மகிழ்ச்சியின் மைந்துறும் போழ்து.

Every aspiration may indeed be achieved if one keep it ever before his mind:

உள்ளியது எய்தல் எளிதுமன் மற்றும் தான்
உள்ளியது உள்ளப் பெறின்.

JUST RULE

Ch. 55. The priests' codes and Dharma rest after all on the king's good government:

அந்தணர் நூற்கும் அறத்திற்கும் ஆதியாய்
நின்றது மன்னவன் கோல்.

The world lies at the feet of the king wh loves the people whom he rules:

குடிதழீஇக் கோல் ஓச்சும் மாநில மன்னன்
அடிதழீஇ நிற்கும் உலகு.

குடிதழீஇ denotes not only love of the people, but government in accordance with the just wishes of the people.

It is not the strength of arms that gives success in battle to the King; but his upright rule:

வேலன்று வென்றி தருவது மன்னவன்
கோல் அதுவும் கோடாது எனின்.

The king will fall and destroy himself who is not easy of access or does not give the fullest consideration to representations or doe s not follow established procedure and decide justly:

எண்பதத்தான் ஓராமுறை செய்யா மன்னவன்
தண்பதத்தான் தானே கெடும்.

It is not matter for blame, but the office and duty of a king, who should protect his subjects against external foes and look after their welfare, to be severe with those that are found to offend against the law:

குடிபுறங்காத்து ஓம்பிக் குற்றம் கடிதல்
வடுவன்று வேந்தன் தொழில்.

Capital punishment for grievous offences is like the weeding of fields, necessary for the protection of the crops:

கொலையின் கொடியாரை வேந்து ஒறுத்தல் பைங்கூழ்
களை கட்டதனொடு நேர்.

OPPRESSION AND MISRULE

Ch. 56. The oppressive King who misgoverns is a worse sinner than the man who takes away another's life:

கொலை மேற் கொண்டாரின் கொடிதே அலைமேற்
அல்லவை செய்தொழுகும் வேந்து. [கொண்டு

The tyrant's request for gifts from his people is like the armed highway-robber's demand couched in the language of politeness:

வேலொடு நின்றான் இடு என்பது போலும்
கோலொடு நின்றான் இரவு.

The commentator Parimelazhagar appears to have missed the humour in this. What is given to the armed dacoit is not a gift, though it is in response to a request worded as from a beggar asking for alms. What is

given to a tyrannical prince is likewise given in fear. Cf. "Nuzzers" given to some ruling princes.

As the rainless sky dries up the earth, so does a king devoid of compassion destroy the people living thereon :

துளியின்மை ஞாலத்திற்கு எற்று அற்றே வேந்தன்
அளியின்மை வாழும் உயிர்க்கு.

The delicate balance in this simile seems to have been lost by Parimelazhagar, as a result of the conventional interpretation of ஞாலம். The absence of rain dries up the non-sentient earth. What rain is to the non-sentient earth, so to the sentient beings thereon is royal concern for their welfare. Its absence dries them up, *i.e.*, destroys them. The parallelism is nearly lost by taking ஞாலம் to mean here, as it usually does, the world *and its inhabitants.*

Under a ruler who does not follow the law, it is a greater misery to be possessed of wealth than to be poor :

இன்மையின் இன்னாது உடைமை முறைசெய்யா
மன்னவன் கோல் கீழ்ப்படின்.

Ch. 57. The principles of punishment are tersely put in the following verses. No wiser or juster principles can be laid down for the administration of justice.

தக்காங்கு நாடி தலைச்செல்லா வண்ணத்தால்
ஒத்தாங்கு ஒறுப்பது வேந்து.

கடிது ஒச்சி மெல்ல எறிக; நெடிது ஆக்கம்
நீங்காமை வேண்டுபவர்.

The King shall impartially enquire and award punishment, which should be deterrent but not disproportionate to the offence. Let there be a severe gesture, but let the blow fall lightly. Thus shall the king retain his prosperity.

The King who oppresses and rules by frightfulness will find a speedy and certain end:

வெருவந்த செய்து ஒழுகும் வெங்கோலன் ஆயின்
ஒருவந்தம் ஒல்லைக் கெடும்.

If the voice of the people goes forth "Our King is cruel," his days are over and he will soon meet his destruction:

இறைகடியன் என்று உரைக்கும் இன்னுச் சொல்வேந்
உறைகடுகி ஒல்லைக் கெடும். [தன்

What though a man possesses great wealth? If he is difficult of access and when approached puts on a harsh countenance, his great wealth is only like haunted treasure (useless to mankind):

அருஞ்செவ்வி இன்னுமுகத்தான் பெருஞ்செல்வம்
பேஎய் கண்டன்னது உடைத்து.

செவ்வி is the accessibility of Kings and great men.

Harsh speech and excessive and cruel punishments reduce the King's power of resistance against his enemies, even as a file files off iron:

கடுமொழியும் கையிகந்த தண்டமும் வேந்தன்
அடுமுரண் தேய்க்கும் அரம்.

A cruel King gathers round him the most ignorant and worthless men; the patient earth suffers greatly under such a load:

கல்லார் பிணிக்கும் கடுங்கோல் அதுவல்லது
இல்லை நிலக்குப் பொறை.

Ch. 59. This is a chapter on the Intelligence department of the public service. Spies were employed not only to bring intelligence about enemies' movements, but also to assist in internal affairs. The department of spies was in the old days considered one of the most important branches of the public service.

The Spy service and authoritative books on State-craft should be deemed as the two eyes of the king:

ஒற்றும் உரைசான்ற நூலும் இவை இரண்டும்
தெற்றென்க மன்னவன் கண்.

The duty of a King is to learn at once all that happens at all times to all people.

எல்லார்க்கும் எல்லா நிகழ்பவை எஞ்ஞான்றும்
வல்லறிதல் வேந்தன் தொழில்.

The standard of efficiency was fairly high!

The intelligence-men were to watch closely all the executive officers of the state and the relatives of the prince as well as those that were known to be not well disposed towards him:

வினைசெய்வார் தஞ்சுற்றம் வேண்டாதார் என்றாங்கு
அனைவரையும் ஆராய்வது ஒற்று.

It was thus part of the work of the department to watch even the officers of the State.

To be admitted into this service, a man should be skilled in putting on disguises that raise no suspicion. He should not be disturbed or unnerved by the scrutinising looks of those observed. He should be able under all circumstances to guard secrets and not give himself away :

கடாஅ உருவொடு கண்அஞ்சாது யாண்டும்
உகாஅமை வல்லதே ஒற்று.

The garb of Sanyasis and of religious orders were favourite disguises to obtain admission into places usually inaccessible ;

துறந்தார் படிவத்தர் ஆகி இறந்தாராய்ந்து
என்செயினும் சோர்வு இலது ஒற்று.

இறந்து is stepping over boundaries ordinarily prohibited. The detective exposes himself to severe castigation on this account. But he should be able to stand all this and preserve the secret of his business : என் செயினும் சோர்வு இலது ஒற்று.

The service must have been fairly well-manned in numbers as well as in quality. The information brought by a spy should not be accepted implicitly, but should be tested through another member of the service:

> *ஒற்று ஒற்றித்தந்த பொருளையும் மற்றும் ஓர்*
> *ஒற்றினால் ஒற்றிக்கொளல்.*

The Spy service was to be so managed that the members did not know one another. It was also important not to trust any single officer's information implicitly. The standard laid down was corroboration by one another of three sources of information:

> *ஒற்று ஒற்று உணராமை ஆள்க; உடன் மூவர்*
> *சொல் தொக்க தேறப்படும்.*

Noteworthy caution that may well be followed by present-day administrations in dealing with their Intelligence Officers!

The King was advised not to confer any public marks of appreciation on his Intelligence service. Thereby, he would be disclosing what should be kept from the knowledge of others:

> *சிறப்பறிய ஒற்றின்கண் செய்யற்க; செய்யின்*
> *புறப்படுத்தான் ஆகும் மறை.*

RESOLUTENESS

The commentator explains ஊக்கம் as the quality of mind which produces eagerness for action without weakening or wavering: மனம் மெலிதலின்றி வினை செய்தற்கண் கிளர்ச்சியுடைத்தாதல். Ch. 60.

Real wealth is the will to action. Without it riches are worthless:

> உடையர் எனப்படுவது ஊக்கம்; அஃது இல்லார்
> உடையது உடையரோ மற்று.

A vigorous mind is a true asset, other possessions are fleeting and cannot be depended upon:

> உள்ளம் உடைமை உடைமை; பொருள் உடைமை
> நில்லாது நீங்கி விடும்.

Think ever of rising higher. Let it be your only thought. Even if your object be not attained, the thought itself will have raised you:

> உள்ளுவது எல்லாம் உயர்வு உள்ளல்; மற்று அது
> தள்ளினும் தள்ளாமை நீர்த்து.

Success finds its own way to reach the man of will:

ஆக்கம் அதர்வினாய்ச் செல்லும் அசைவுஇலா
ஊக்கம் உடையானுழை.

அதர்வினாய் = enquiring the way.

The lotus plants grow up to the height of the water. So does man rise just up to the height of his will :

வெள்ளத்து அனைய மலர் நீட்டம் மாந்தர்தம்
உள்ளத்து அனையது உயர்வு.

Huge is the elephant and possessed of sharp-pointed tusks, but it trembles before the tiger :

பரியது கூர்ங்கோட்டது ஆயினும் யானை
புலிதாக்குறின் வெரூஉம்.

An aspiring mind is the quality of manhood; without it men are but trees, differing from them only in form :

உரம் ஒருவற்கு உள்ள வெறுக்கை; அஃது இல்லார்
மரம்; மக்களாதலே வேறு.

INDUSTRIOUSNESS

Family virtues (*i.e.*, inherited qualities) naturally persist, but are apt to disappear unless kept up by unflagging industry : Ch. 61

குடி என்னும் குன்றா விளக்கம் மடி என்னும்
மாசு ஊர மாய்ந்து கெடும்.

Procrastination, forgetfulness, languor and sleep are the four festive boats that tempt and lead the ill-fated to destruction :

நெடுநீர் மறவி மடி துயில் நான்கும்
கெடுநீரார் காமக் கலன்.

He who falls a victim to inaction, and does not labour strenuously, first meets with censure from friends, but will finally have to put up with every one's contempt :

இடி புரிந்து எள்ளும் சொல் கேட்பர் மடி புரிந்து
மாண்ட உஞற்று இலவர்.

One can make up for many natural defects through industry :

குடியாண்மையுள் வந்தகுற்றம் ஒருவன்
மடியாண்மை மாற்றக் கெடும்.

The king who is fired by the spirit of ceaseless effort will find the whole world under him :

மடிஇலா மன்னவன் எய்தும் அடியளந்தான்
தாஅயது எல்லாம் ஒருங்கு.

அடியளந்தான் தாவியது =-What was covered by Trivikrama Vishnu, *i. e.*, the whole world.

THE STRENUOUS LIFE

Ch. 62. Let not the magnitude of any task unman you. Strenuous effort ever brings victory :

அருமை உடைத்து என்று அசாவாமை வேண்டும்
பெருமை முயற்சி தரும்.

Man is born to action. He who fails in this is lost to the world. Guard yourself against inaction in respect of your allotted task.

வினைக்கண் வினைகெடல் ஓம்பல்; வினைக்குறை
தீர்ந்தாரின் தீர்ந்தன்று உலகு.

The pride of being useful to others can be enjoyed only by those who are blessed with the spirit of ceaseless effort:

தாளாண்மை என்னும் தகைமைக்கண் தங்கிற்றே
வேளாண்மை என்னும் செருக்கு.

The wish to be useful to society entertained by one who is not prepared for a strenuous life is like the fond desire of the weakling to wield weapons of war:

தாளாண்மை இல்லாதான் வேளாண்மை பேடிகை
வாள் ஆண்மை போலக் கெடும்.

Spurning pleasure, in love with work, a man wipes off the troubles of his friends and relatives and stands like a pillar for their support:

இன்பம் விழையான் வினைவிழைவான் தன்கேளிர்
துன்பம் துடைத்து ஊன்றும் தூண்.

The dark elder Sister dwelleth with idleness, She of the lotus dwells in human effort. தாமரையினுள் Sri or Lakshmi is the younger of

the two sisters ; the elder Sister is the goddess of misfortune:

> மடி உளாள் மாமுகடி என்ப மடி இலான்
> தாள் உளாள் தாமரையினாள்.

This reads with Tamil sandhi,

> மடியுளாண் மாமுகடியென்ப மடியிலான்-
> றாளுளா டாமரையினாள்.

No one can blame you if nature has not endowed you with superior intelligence, but to have knowledge and to fail in putting forth effort is indeed blameworthy :

> பொறியின்மை யார்க்கும் பழியன்று அறிவு அறிந்து
> ஆள்வினை இன்மை பழி.

Even if through misfortune, the object aimed at is not attained, the effort pays its own wages ; that is, honest effort is its own reward. This means that every honest endeavour raises the man a step higher in the course of the evolution of the soul. In the measure of the energy put forth, there is improvement in strength of character :

> தெய்வத்தான் ஆகாது எனினும் முயற்சிதன்
> மெய்வருத்தக் கூலிதரும்.

Sustained and courageous effort enables man to see Fate turn its back and flee from the field :

> ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவு இன்றித்
> தாழாது உஞற்று பவர்.

I have ventured to depart a little from the interpretation of Parimelazhagar in order to find a distinctive and forceful sense for each of the above three *Kurals*.

FORTITUDE

Let not your spirit be broken down by mis- Ch. 63.
fortune, adversity or defeat. This chapter is devoted to impress this on the man of action. It is not the serenity of mind of the ascetic, but the unperturbed spirit of the man of action.

Laugh when you meet misfortune. There is nothing like this to overcome it and pass on to victory :

> இடுக்கண் வருங்கால் நகுக; அதனை
> அடுத்து ஊர்வது அஃது ஒப்பது இல்.

Misfortune may come like a flood. But it vanishes in the wise man's mind by a thought:

> வெள்ளத்து அனைய இடும்பை அறிவுடையான்
> உள்ளத்தின் உள்ளக் கெடும்.

i.e. misfortune being but a reaction of the mind, resolute thought can overcome it and proceed to the next step to be taken.

Man is born to be the target of misfortune. So the wise man will be unperturbed by it:

> இலக்கம் உடம்பு இடும்பைக்கு என்று கலக்கத்தைக்-
> கையாறாக் கொள்ளாதாம் மேல்.

To lift this above the commonplace, it may be interpreted in the sense of the verse வெள்ளத்தனைய etc., *i.e.* to say: misfortune can but afflict the body; the mind can rise above it and frustrate it. This is more appropriate to the purpose of the chapter, which being in பொருட்பால் is not intended to stress resignation, but to teach the way to face impediments and overcome them.

The lesson of the Gita is to abstain from joy over the pleasant, and from grief over the

unpleasant. The idea in this chapter is more positive,—that by not yielding to grief, misfortune can be overcome. Not to lose oneself in joy over good fortune is the means whereby strength is acquired to face misfortune :

> இன்பம் விழையான் இடும்பை இயல்பு என்பான்
> துன்பம் உறுதல் இலன்.
>
> இன்பத்துள் இன்பம் விழையாதான் துன்பத்துள்
> துன்பம் உறுதல் இலன்.

i.e., if when enjoying good fortune, you keep your mind detached, you will be proof against grief in misfortune. Those who do not grieve over difficulties thereby make them innocuous.

THE GOOD MINISTER

அமைச்சன், minister, seems to be derived from the Sanskrit word **अमात्य** Amatya.

A minister should be resolute in action, Ch. 64.
have the welfare of the people at heart, possess learning and discrimination, and be ever active:

> வன்கண் குடிகாத்தல் கற்று அறிதல் ஆள்வினையோடு
> ஐந்துடன் மாண்டது அமைச்சு.

He should be versed in the art of dividing enemies, of conserving alliances made, and of regaining lost friendships:

பிரித்தலும் பேணிக் கொளலும் பிரிந்தார்ப்
பொருத்தலும் வல்லது அமைச்சு.

There is no such thing as a situation too intricate for the minister to solve, if he possesses both natural intellect and learning:

மதிநுட்பம் நூலோடு உடையார்க்கு அதிநுட்பம்
யாஉள முன் நிற்பவை.

Besides being well-versed in the methods of action, one should also understand the current ways of the world, and act suitably:

செயற்கை அறிந்து கடைத்தும் உலகத்து
இயற்கை அறிந்து செயல்.

"Current" is taken from the commentator who interprets உலகத்து இயற்கை அறிந்து செயல் as அப்பொழுது நடக்கின்ற உலகவியற்கையை அறிந்து அதனோடு பொருந்தச் செய்க.

There are some who, though they are good in the theory of politics and in laying plans, are not adept in practical action:

முறைபடச் சூழ்ந்து முடிவிலவே செய்வர்
திறப்பாடு இலாஅதவர்.

i.e., because they have not resourcefulness to meet the situations that arise in the course of action.

He who serves as minister owes it as a debt to speak out what he deems to be true and good, even though the king be one who, ignorant himself, also refuses to listen to wisdom from others:

அறிகொன்று அறியான் எனினும் உறுதி
உழையிருந்தான் கூறல் கடன்.

"He who kills knowledge" is the phrase used to describe the man who rejects words of wisdom.

A minister who remains by the King's side and harbours evil thoughts, has the potentiality of seventy crores of opposing enemies:

பழுது எண்ணும் மந்திரியின் பக்கத்துள் தெவ்ஓர்
எழுபது கோடி உறும்.

THE ART OF PERSUASION

Ch. 65. This is a chapter on power of expression as an essential qualification for a successful counsellor. The emphasis on the art of persuasive speech shows that decisions were taken after debate in assemblies.

The gift of persuasive speech is a thing apart. It is beyond all other qualifications :

நாநலம் என்னும் நலன் உடைமை அந்நலம்
யாநலத்து உள்ளதூஉம் அன்று.

A counsellor's speech is a thing worthy of most zealous attention as it makes or mars prosperity for the whole state ;

ஆக்கமும் கேடும் அதனால் வருதலால்
காத்து ஓம்பல் சொல்லின்கண் சோர்வு.

What is good speaking ?

It should be such as would hold fast the convinced and it should be pleasing even to the unconvinced :

கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகை அவாய்க் கேளாரும்
வேட்ப பொழிவது ஆம்சொல்.

Speak after making sure that what you say cannot be refuted by any argument on the other side:

சொல்லுக சொல்லைப் பிறிது ஓர்சொல் அச்சொல்லை
வெல்லும் சொல் இன்மை அறிந்து.

Speak suitably to the capacity and attainments of the audience:

திறன் அறிந்து சொல்லுக சொல்லை அறனும்
பொருளும் அதனின் ஊங்குஇல்.

i.e., Neither right conduct nor any worldly good can result from talking over the head of those who are addressed.

Speak pleasingly and welcome the good ideas in what is urged on the other side. This is the way of good counsellors:

வேட்பத் தாம் சொல்லிப் பிறர் சொல் பயன்கோடல்
மாட்சியின் மாசற்றார் கோள்.

i.e., keep your mind open and receptive.

What makes a counsellor invincible in debate is a convincing style, a good memory and courage:

சொலல் வல்லன் சோர்வுஇலன் அஞ்சான் அவனை
இகல் வெல்லல் யார்க்கும் அரிது.

Courage is the absence of nervousness and confusion when facing the audience.

The world loses no time to follow the rare counsellor who speaks weighty things with orderly coherence and sweetness of expression:

விரைந்து தொழில் கேட்கும் ஞாலம் நிரந்து இனிது
சொல்லுதல் வல்லார்ப்பெறின்.

It is only those that have not learnt to speak well and briefly that indulge in much speaking:

பல சொல்லக் காமுறுவர் மன்ற மாசு அற்ற
சில சொல்லல் தேற்றாதவர்.

Of the flowers that blossom in a branch, there are some that bear no sweet smell. Like to these are those who though learned have no mastery of expression to convey their knowledge to others:

இணர் ஊழ்த்தும் நாறா மலர் அனையர் கற்றது
உணர விரித்து உரையாதார்.

i.e., Learning without the power of expression is of no avail to the world.

This chapter insists on the moral law being followed in acts of State. Ch. 66.

Avoid at all times action that is not in accordance with the moral law :

> என்றும் ஒருவுதல் வேண்டும் புகழொடு
> நன்றி பயவா வினை.

புகழ் and நன்றி denote, respectively, commendation by the good people of the world and conformity with the moral code.

Those who seek to be great, should refrain from everything that may tarnish their good name :

> ஓஓதல் வேண்டும் ஒளிமாழ்கும் செய்வினை
> ஆஅதும் என்னு மவர்.

Do not do that which good men would condemn, even if it means your helplessly looking on while your mother starves :

> ஈன்றாள் பசிகாண்பா னாயினும் செய்யற்க
> சான்றோர் பழிக்கும் வினை.

Success achieved without minding the prohibitions of the moral law brings grief in the wake of achievement:

கடிந்த கடிந்து ஓரார் செய்தார்க்கு அவைதாம்
முடிந்தாலும் பீழை தரும்.

To seek to further the welfare of the State by enriching it through fraud and falsehood is like storing water in an unburnt mud pot and hoping to preserve it:

சலத்தால் பொருள் செய்து ஏமார்த்தல் பசுமண்
கலத்துள் நீர் பெய்து இரீஇ யற்று.

The extreme practicality that Tiruvalluvar combines with his unsurpassed idealism, is illustrated by the following:

எற்றென்று இரங்குவ செய்யற்க செய்வானேல்
மற்று அன்ன செய்யாமை நன்று.

i.e. do not do that which your better sense tells you you will afterwards regret. But if you have done such a thing, it is well you at least refrain from such folly again.

EFFICIENCY IN ACTION

This and the next chapter deal with the principles to be observed by an efficient Minister. Ch. 67.

Efficiency essentially consists in strength of mind; other things come thereafter:

வினைத்திட்பம் என்பது ஒருவன் மனத்திட்பம்
மற்றைய எல்லாம் பிற.

Two principles of action have been authoritatively accepted in politics: Do not undertake action that cannot be successful. If anything goes wrong in the course of an undertaking, do not be perturbed, but face difficulties boldly:

ஊறு ஒரால் உற்றபின் ஒல்காமை இவ்விரண்டின்
ஆறு என்பர் ஆய்ந்தவர் கோள்.

Success in a great undertaking lies in so ordering one's action that the disclosure of the plan coincides with its fulfilment, *i.e.*, before it is disclosed it should have been accomplished. Premature disclosure leads to the creation of impediments:

கடைக் கொட்கச் செய்தக்கது ஆண்மை இடைக்கொட்
எற்ரு விழுமம் தரும். [கின்

Anyone can announce a plan, but it is only exceptional men that are able to carry out their plans to fulfilment:

சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய; அரியவாம்
சொல்லிய வண்ணம் செயல்.

Some men there are in whom an unimposing appearance is coupled with great strength of mind and action, even like the little axle-pin that keeps the wheels of the great chariot in place. Appearances deceive. Do not judge men by the insignificance of their external form.

உருவு கண்டு எள்ளாமை வேண்டும் உருள் பெருந்
அச்சாணி அன்னர் உடைத்து. [தேர்க்கு

Plan with a clear brain, and when once you have decided and launched on an undertaking, be firm and unmoved by difficulties, and avoid dilatoriness in action:

கலங்காது கண்ட வினைக்கண் துளங்காது
தூக்கம் கடிந்து செயல்.

Other things are of no avail, if there is not strength of character and consequent efficiency in action. He who does not cultivate this cannot make his mark in the world:

எனைத்திட்பம் எய்தியக்கண்ணும் வினைத்திட்பம்
வேண்டாரை வேண்டாது உலகு.

THE OFFENSIVE

This chapter is devoted to aggressive action Ch. 68.
by princes.

Decisions should be taken after thorough consideration. But once a decision is taken there should be no hesitation in action:

சூழ்ச்சி முடிவு துணிவு எய்துதல் அத்துணிவு
தாழ்ச்சியுள் தங்குதல் தீது.

There are some operations that should be lengthened out in time; prolong them accordingly. There are some that demand promptness; do not be dilatory in such:

தூங்குக தூங்கிச் செயற்பால தூங்கற்க
தூங்காது செய்யும் வினை.

Aggressive action, wherever it is feasible, is good; where it is not likely to be successful, try other means to attain your object:

ஒல்லும் வாய் எல்லாம் வினை நன்றே ஒல்லாக்கால்
செல்லும் வாய் நோக்கிச் செயல்.

To undertake an aggressive operation and to abandon it without completing the discomfiture of the enemy is most harmful. Both ineffectual aggression and the incomplete removal of causes of enmity are unsafe,—like fire that is not fully extinguished. You may expect trouble to grow in course of time:

வினை பகை என்று இரண்டின் எச்சம் நினையுங்கால்
தீ எச்சம் போலத் தெறும்.

Before launching an operation, all the elements to make for success or defeat should be fully considered:

பொருள் கருவி காலம் வினை இடனோடு ஐந்தும்
இருள் தீர எண்ணிச் செயல்.

i.e., equipment, strength of forces, the favourableness or the opposite of time and place and the nature of the operation.

What has to be done to attain the end in view, the difficulties that may arise in the course of the operation and the great gain to be finally achieved by success in the operation should all be considered before undertaking it :

> முடிவும் இடையூறும் முற்றியாங்கு எய்தும்
> படுபயனும் பார்த்துச் செயல்.

i e., it is well not to be aggressive if you doubt your strength to carry it out or to overcome the difficulties likely to arise; also if on a dispassionate consideration no great ultimate advantage appears to follow from it. Weigh the ultimate gain as against the cost of the attempt and the amount of opposition to be met with, before resolving on such operations.

Even after all these considerations, one should consult those who have actually gone through such operations themselves and who therefore possess intimate knowledge of them :

> செய்வினை செய்வான் செயல்முறை அவ்வினை
> உள் அறிவான் உள்ளம் கொளல்.

As one elephant is used to capture another, the experiences of one action should be used to achieve success in another :

வினையால் வினை ஆக்கிக்கோடல் நனைகவுள்
யானையால் யானை யாத்தற்று.

Be quicker to compose differences with enemies than even in rendering good offices to allies (for it is good to make up before the enemy understands your weakness):

நட்டார்க்கு நல்ல செயலின் விரைந்ததே
ஒட்டாரை ஒட்டிக் கொளல்.

This is interpreted alternatively and somewhat in a far-fetched way thus :

Make alliances with your opponent's enemies even more promptly than securing confirmation of friendships already gained. Whenever you have to declare war, while it is necessary promptly to strengthen existing alliances, it is well to give even greater attention to making alliances with your enemy's enemies.

ஒட்டார் is here interpreted as the enemy's enemies. Parimelazhagar favours this interpretation.

Those whose forces are weak should take the first opportunity to yield and make peace

before letting their men taste defeat and demoralisation:

உறைசிறியார் உள் நடுங்கல் அஞ்சிக் குறைபெறின்
கொள்வர் பெரியார்ப் பணிந்து.

This chapter displays remarkable practical wisdom, and indicates a long history of politics behind it.

ABOUT ENVOYS AND MESSENGERS

The following qualifications are essential for a successful envoy: Ch. 69.

அன்புடைமை ஆன்ற குடிப்பிறத்தல் வேந்து அவாம்
பண்பு உடைமை தூது உரைப்பான் பண்பு.

i.e., an affectionate temperament, good birth and a disposition agreeable to princes.

The first may appear, to be a curious specification. அன்புடைமை is interpreted by the commentator as being attached to one's relatives who become hostages for the envoy's sincerity and loyalty. The better interpretation, however, appears to be that it is a positive requisite. A man with a disposition towards peace and friendship always makes a successful envoy. One with a temperamental leaning towards

hatred and battle can never be a good envoy. All the three qualities here specified are those that tend to securing the confidence of the prince to whom the envoy is sent.

அன்பு அறிவு ஆராய்ந்த சொல்வன்மை தூது உரைப்
இன்றியமையாத மூன்று. [பார்க்கு.

i.e., Devotion to one's sovereign, knowledge of politics, and well-considered and effective speech are absolutely essential qualifications for all envoys.

The man who has to convey a message of action to an enemy prince and come back with success must be distinguished by a knowledge of politics not inferior to that of the best politicians:

நூலாருள் நூல்வல்லன் ஆகுதல் வேலாருள்
வென்றி வினை உரைப்பான் பண்பு.

The வேல் is the most significant weapon of princes and commanders in Tamil literature.

Let him be sent as envoy who in abundant measure possesses natural wisdom as well as acquired knowledge of arts and sciences, and a good personality. The latter is insisted upon amidst deeper characteristics:

அறிவு உரு ஆராய்ந்த கல்வி இம்மூன்றும்
செறிவு உடையான் செல்க வினைக்கு.

The speech of a successful envoy is marked by brevity, avoidance of harsh words, and a pleasing style:

தொகச்சொல்லித் தூவாத நீக்கி நகச்சொல்லி
நன்றி பயப்பதாம் தூது.

தொகச் சொல்லுதல் is to emphasise fundamentals and essentials, without over-loading the message with needless particulars and corollaries. A simple and clear message is likely to create a favourable impression, where the same proposal if needlessly elaborated may repel.

The envoy should be learned in political science, fearless before wrathful eyes, persuasive in speech, resourceful and ready-witted:

கற்றுக் கண் அஞ்சான் செலச்சொல்லிக் காலத்தால்
தக்கது அறிவதாம் தூது.

He should not be a mere messenger. He should know the courtesies due to men and be able to judge time and place, and think before speaking:

கடன் அறிந்து காலம் கருதி இடன் அறிந்து
எண்ணி உரைப்பான் தலை.

The qualifications for a mere messenger are given in the last three aphorisms of this chapter. He should be pure in conduct, command some support in the court of the prince he is sent to, be a man of courage and above all truthful:

தூய்மை துணைமை துணிவுடைமை இம்மூன்றின்
வாய்மை வழியுரைப்பான் பண்பு.

One who bears a prince's message should not by oversight or impatience give expression to anything that will lower the dignity of his prince or leave a scar on his honour:

விடு மாற்றம் வேந்தர்க்கு உரைப்பான் வடுமாற்றம்
வாய்சோரா வன் கணவன்.

He should not mind even being killed on account of it, but should convey his message loyally, without faltering.

இறுதி பயப்பினும் எஞ்சாது இறைவற்கு
உறுதி பயப்பது ஆம் தூது.

THE DANGERS OF THE PALACE

This is a chapter for those whose work keeps them near kings, teaching them how to escape the dangers of courts and thrive. Ch. 70.

A courtier should not absent himself too often, nor indulge in too great proximity to the king. Not too far nor too near, like one who warms himself near a fire, this is the rule of conduct towards princes whose minds are changeful and undependable :

அகலாது அணுகாது தீக்காய்வார் போல்க
இகல் வேந்தர்ச் சேர்ந்து ஒழுகுவார்.

Avoid casting your desire on things desired by the prince, this is the way to prosper :

மன்னர் விழைய விழையாமை மன்னரான்
மன்னிய ஆக்கம் தரும்.

Once suspicion enters the prince's mind, it is hard to set oneself right with him. So avoid all cause for it if you desire to be safe :

போற்றின் அரியவை போற்றல் கடுத்தபின்
தேற்றுதல் யார்க்கும் அரிது.

Avoid, in the presence of your prince, all whispering to someone else or smiling to someone as if you and he understood something between yourselves:

செவிச்சொல்லும் சேர்ந்த நகையும் அவித்து ஒழுகல்
ஆன்ற பெரியார் அகத்து.

Do not try to overhear when the prince talks privately to someone, whatever the matter may be, nor question or seek to discover; listen only to what is said to you by the prince:

எப்பொருளும் ஓரார் தொடரார் மற்று அப்பொருள்
விட்டக்கால் கேட்க மறை.

Ever avoid talk concerning things that do not matter, even if the prince shows interest in them; but concerning things that touch his interest materially, speak to him without waiting to be asked:

வேட்பன சொல்லி வினைஇல எஞ்ஞான்றும்
கேட்பினும் சொல்லா விடல்.

Do not look on your prince as your junior in years or as related in such and such wise to you; but let your behaviour be as it should be to him whose divine privilege and duty is the

protection of men. (ஒளி=the splendour that appertains to the authority and duties of a king):

இளையர் இனமுறையர் என்று இகழார் நின்ற
ஒளியோடு ஒழுகப்படும்.

i.e., juniority of age and ties of blood should disappear and be of no effect once the sacred office of king devolves on a prince.

The wise minister ever acts as if he were still on probation. He does not take the prince's confidence for granted:

கொளப்பட்டேம் என்று எண்ணிக் கொள்ளாத செய்
துளக்கற்ற காட்சியவர். [யார்

Do not presume on the familiarity born of long connexion and act contrary to etiquette:

பழையம் எனக்கருதி பண்பு அல்ல செய்யும்
கெழுதகைமை கேடுதரும்.

One is strongly reminded of Bacon when reading this and some other chapters of Kural. But Bacon came many centuries after திருவள்ளுவர்.

Ch. 71. Great stress is laid on the ability of those serving in the king's cabinet to read his mind. This is as it must be in serving under autocratic princes or in the cabinets of modern dictators.

ASSEMBLY WORK

Ch. 72. The minister had to deal not only with the king but with a council that sat to deliberate on affairs. This chapter deals with the importance of suiting one's speech to the mood and disposition of the assembled counsellors.

Those who are masters of the art of speaking, understand the disposition and mood of the assembly and carefully choose their words and adopt a style of speech to suit them :

அவை அறிந்து ஆராய்ந்து சொல்லுக சொல்லின்
தொகை அறிந்த தூய்மை யவர்.

They do not know the nature of rhetoric nor are they learned who undertake to speak without understanding the audience :

இடை தெரிந்து நன்கு உணர்ந்து சொல்லுக சொல்
நடை தெரிந்த நன்மையவர். [லின்

இடை is the receptive mood of the person approached.

அவை அறியார் சொல்லல் மேற்கொள்பவர் சொல்
வகை அறியார் வல்லதூஉம் இல். [வின்

Be learned before a company of learned men. If the audience is composed of simple folk, keep back your learning and be a simple and unlearned man:

ஒளியார்முன் ஒள்ளியராதல் வெளியார்முன்
வான்சுதை வண்ணம் கொளல்.

i.e. Be radiant before those who are radiant. But before the 'white', assume the colour of slaked lime.

Before an assembly of your seniors (in age or accomplishments) it is a wise rule to restrain yourself and avoid preceding them with your speech:

நன்று என்றவற்றுள்ளும் நன்றே முதுவருள்
முந்து கிளவாச் செறிவு.

It is easy to find men ready to face death in battle, but more difficult to find men free from nervousness when having to face an assembly: Ch. 73.

பகையகத்துச் சாவார் எளியர் அரியர்
அவையகத்து அஞ்சா தவர்.

It is useless for a man who has no physical bravery to carry a sword. So is mere learning of no use to the man who is nervous before an assembly of men of keen intellect :

வாளொடு என் வன்கண்ணர் அல்லார்க்கு நூலொடு
நுண்ணவை அஞ்சுபவர்க்கு. [என்

A GOOD NATION

Ch. 74. நாடு is something more than the land. It includes the inhabitants of the country and its resources. The requisites for a good நாடு are industrious producers, good and learned men to form the intellectual class, and high-minded men of wealth. Labour, knowledge and wealth are the elements that make a prosperous state :

தள்ளா விளையுளும் தக்காரும் தாழ்விலாச்
செல்வரும் சேர்வது நாடு.

The things to be secured for a happy state are very accurately summarised in the chapter. Shrewdness, universality of culture, gentleness

and a rationalism consistent with all religions, these are the characteristics of Kural, and are well brought out in this chapter.

A State should be free from too many groups and divisions based upon distinctions of race, religion or caste, from anti-social destructive elements, and from murderous offences which disturb the king's peace :

பல்குழுவும் பாழ்செய்யும் உட்பகையும் வேந்து அலைக்
கொல் குறும்பும் இல்லாது நாடு. [கும்

Even so long ago as in Tiruvalluvar's time, caste and other group complexes gave trouble to the orderly administration of the State. The Brahmin commentator explains "பல் குழு" as *சாதி பற்றியும் கடவுள் பற்றியும் பலர்க்கு உளதாம் ஒருமை (சங்கேதம்) வசத்தால் மாறுபட்டுக் கூடும் பல கூட்டம்.*

After enunciating everything that goes to make a happy State, the poet winds up the chapter thus :

ஆங்கு அமைவு எய்தியக்கண்ணும் பயம் இன்றே
வேந்து அமைவு இல்லாத நாடு.

i.e. A state may have all the things mentioned in this chapter, yet if it has not the right kind of ruler, they will come to nothing.

Ch. 75. Fortifications are as important for the prince who confident of his strength sets out on an aggressive operation, as to the cautious who are satisfied with self-defence :

> *ஆற்றுபவர்க்கும் அரண்பொருள் அஞ்சித்தன்*
> *போற்றுபவர்க்கும் பொருள்.*

A good fortress should have a moat with water during all seasons, an esplanade (ground round the fort without water or shade), hills and dense forests around :

> *மணிநீரும் மண்ணும் மலையும் மணிநிழல்*
> *காடும் உடையது அரண்.*

The fortress wall, it has been laid down, should be high, broad, strong; and built so as to be difficult of attack by enemies' machines :

> *உயர்வு அகலம் திண்மை அருமை இந்நான்கின்*
> *அமைவு அரண் என்று உரைக்கும் நூல்.*

As for machines, there is a long list to be found in சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக் காதை 207—216.

The length to be defended should be little, but there should be ample space inside, and it should be in all respects such as to dishearten the enemy:

சிறுகாப்பின் பேர் இடத்தது ஆகி உறுபகை ஊக்கம் அழிப்பது அரண்.

A good fortress is one that is well protected, has plenty of food resources inside, and affords scope for the garrison to attack the enemy from inside without exposing themselves:

கொளற்கு அரிதாய் கொண்ட கூழ்த்தாகி அகத்தார் நிலைக்கு எளிது ஆம் நீரது அரண்.

Though good in every respect, a fort is yet not dependable unless it has a good garrison that will rise to the occasion and knows how to fight in its defence:

எல்லாப் பொருளும் உடைத்தாய் இடத்து உதவும் நல்லாள் உடையது அரண்.

A fort should be built so as to be difficult of being taken by siege, or by storm, or through the betrayal of traitors:

முற்றியும் முற்றாது எறிந்தும் அறைப்படுத்தும் பற்றற்கு அரியது அரண்.

The importance of a good commander is pointed out in the last Kural of the chapter :

எனைமாட்சித்து ஆகியக்கண்ணும் வினைமாட்சி
இல்லார்கண் இல்லது அரண்.

i.e. all the greatness of the fort comes to nothing if the commander is not a man of ability.

THE EXCHEQUER

Ch. 76. There is nothing so worthy as wealth, which has the quality of giving worth even to worthless men :

பொருள் அல்லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்
பொருளல்லது இல்லை பொருள்.

Wealth leads to Dharma as well as happiness in this life if it is acquired with discrimination in the right way and without evil :

அறன் ஈனும் இன்பமும் ஈனும் திறன் அறிந்து
தீது இன்றி வந்த பொருள்.

The wealth that is got without compassion (on the part of the acquirer) and love (on the

part of those who part with it) is not to be cared for, but should be spurned :

அருளொடும் அன்பொடும் வாராப் பொருள் ஆக்கம்
புல்லார் புரளவிடல்.

அருள் and அன்பு are here used to express, respectively, love proceeding from and towards the acquirer. Ordinarily, tender feeling towards those unrelated by blood or personal friendship is அருள், and that towards persons so related is அன்பு.

Applied to the King, this verse condemns cruel exactions. Besides the fraction, often stated as a sixth, that is levied as a tax by the king from out of produce or income, the following belong to the Royal coffers : ownerless property such as treasure-trove and escheat, transit duties on imports and on internal traffic, and what is gained in war:

உறுபொருளும் உல்குபொருளும் தன் ஒன்னார்த்
தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்.

The chief advantage of wealth is the security it gives. A man of wealth may venture on any action, in that splendid security with which a man looks on an elephant-fight

from the top of a hill; *i.e.*, he enjoys all the pleasures of adventure and the overcoming of obstacles without anxiety as to possible reverses:

குன்று ஏறி யானைப்போர் கண்டற்று ஆல் தன் கைத்து ஒன்று
உண்டாகச் செய்வான் வினை.

There is no munition of war so effective as wealth. There is no sharper sword with which to cut the pride and confidence of the enemy :

செய்க பொருளைச் செறுநர் செருக்கு அறுக்கும்
எஃகு அதனின் கூரியது இல்.

THE ARMY

Ch. 77. This and the next chapter deal with the army.

The most important asset of a State is a good army. It should be well-manned in all its component parts and possess indomitable courage :

உறுப்பு அமைந்து ஊறு அஞ்சா வெல்படை வேந்தன்
வெறுக்கையுள் எல்லாம் தலை.

When outnumbered and pressed hard in battle, regiments that possess an old and good tradition can be trusted to stand undaunted, — not others, so confidently :

உலைவிடத்து ஊறு அஞ்சா வன்கண் தொலைவிடத்து
தொல் படைக்கு அல்லால் அரிது.

அழிவு இன்று அறை போகாதாகி வழிவந்த
வன்கணதுவே படை.

i.e. Regiments that have done victorious service in past actions and have proved their valour and loyalty are the vital parts of an army.

அறைபோதல் is to be bought off by the enemy.

A regiment is worthy of its name only if it can stand in fighting order in the face of the most deadly assaults:

கூற்று உடன்று மேல்வரினும் கூடி எதிர்நிற்கும்
ஆற்றலதுவே படை.

Boldness, military pride, tradition of chivalry and trustworthiness are the four qualities that make a regiment invincible:

மறம் மானம் மாண்ட வழிச்செலவு தேற்றம்
என நான்கே ஏமம் படைக்கு.

The army should know how to receive an attack without breaking up in disorder, and to advance:

தார்தாங்கிச் செல்வது தானை தலை வந்த
போர்தாங்கும் தன்மை அறிந்து.

An army may not be a bold one, nor even may it have much strength of resistance, but right formation often leads to success:

அடல் தகையும் ஆற்றலும் இல்லெனினும் தானை
படைத்தகையால் பாடு பெறும்.

If the king guards against unpopularity with the army through personal misconduct or by niggardliness in payments towards its upkeep, he keeps it free from desertion, disaffection and the temptations of poverty. It is only then that the army fights well and achieves victories:

சிறுமையும் செல்லாத்துனியும் வறுமையும்
இல்லாயின் வெல்லும் படை.

செல்லாத்துனி is disaffection that cannot be removed.

Even if the army is composed of brave and good soldiers, without good commanders it cannot stand :

நிலைமக்கள் சால உடைத்தெனினும் தானை
தலை மக்கள் இல்வழி இல்.

VALOUR

In beautiful relief against the didactic style of the whole work, here and there we find sparkling poetry. The following is an instance: **Ch. 78.**

என் ஐ முன் நில்லன்மின் தெவ்விர் பலர் என் ஐ
முன் நின்று கல் நின்றவர்.

i.e. Many are those who, having stood against my commander, stand now in stone. Do not seek to oppose him ; a like fate is certain for you.

We see here that the custom of setting up memorials in stone for those killed in battle was prevalent. It seems from the reference that the statue or stone was raised on the field of battle, and the victors did this, perhaps, as much out of pride in one's own achievement as an act of chivalry.

கான முயல் எய்த அம்பினில் யானை
பிழைத்த வேல் ஏந்தல் இனிது.

i.e. It is not worthy of a soldier to attack a weak and helpless foe, so I let you go. This is supposed to be addressed by the victor when he withdraws from pursuing the enemy. Literally: It is better even to miss the aim hurling the javelin at an elephant than to throw it successfully at a hare running in the jungle.

It is a soldier's virtue to be pitiless in battle. But when an enemy is in distress, to render him help is the very steel-edge of the soldier's sword; *i.e.*, kindness to a foe in distress cuts him to the quick:

பேராண்மை என்ப தறுகண் ஒன்று உற்றக்கால்
ஊராண்மை மற்று அதன் எஃகு.

தழிஞ்சி was the technical term for the military virtue of abstaining from attacking a fallen foe.

நூழிலாட்டு was a special term for carrying on the fight in spite of grievous wounds.

The hero hurls his javelin at the attacking elephant and looks about for a fresh weapon with which to receive the next elephant. He

then realises for the first time that a javelin has pierced him and is sticking to his body without his having known it. Smiling in joy at finding a weapon he plucks it out and arms himself with it:

> கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன்
> மெய்வேல் பறியா நகும்.

Once the brave soldier's eyes stare in anger at the foe, they do not wink again when the javelin is hurled at him, for it would amount to fleeing from the battle:

> விழித்த கண் வேல்கொண்டு எறிய அழித்து இமைப்
> ஓட்டு அன்றோ வன்கணவர்க்கு. [பின்

Counting the days that have passed away, the brave soldier would deem those days spent in vain wherein he did not receive grievous wounds in battle :

> விழுப்புண் படாத நாள் எல்லாம் வழுக்கினுள்
> வைக்கும் தன் நாளை எடுத்து.

None may blame the hero for failure when he has dared his life in pursuance of his own challenge. The failure is not to be criticised, for

the readiness to give up life is the fulfilment of the pledge:

> *இழைத்தது இகவாமை சாவாரை யாரே*
> *பிழைத்தது ஒறுக்கிற்பவர்.*

இழைத்தல் is to take an oath to do a deed on pain of dishonour.

Of what use is it to die amidst weeping relatives, and of age or sickness? One should eagerly seek a death that brings tears of grateful admiration to the eyes of the king that one serves:

> *புரந்தார்கண் நீர்மல்கச் சாகிற்பின் சாக்காடு*
> *இரந்துகோள் தக்கது உடைத்து.*

As against the reiterated emphasis on equanimity and compassion that pervades the whole of Kural, this chapter glorifying military valour is unique.

EDUCATION

ON LEARNING

The first thing laid down in the chapter on learning is the duty of relating one's conduct to one's knowledge. Acquire a sound knowledge of things that should be learnt, and then act accordingly : Ch. 40.

கற்கக் கசடறக் கற்பவை ; கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக.

Knowledge thus translated becomes culture.

Learning is divided into two simple divisions, mathematics and literature,—" numbers " and " letters". They are like two eyes to human life. An illiterate man's life, whatever his station may be, is no better than that of a man cursed with blindness :

எண் என்ப, ஏனை எழுத்து என்ப ; இவ்விரண்டும்
கண் என்ப வாழும் உயிர்க்கு.

வாழும் உயிர்க்கு expresses the universality of the need for literacy.

Only the literate can be said to have eyes. The unlettered have but two sore spots in the face; they are not eyes:

கண்ணுடையர் என்பவர் கற்றோர்; முகத்து இரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லாதவர்.

Learning has to be acquired in fear and humility. The seeker of knowledge must stand before the learned even as a man in want stands before the rich giver, eager and trembling. He who is proud and does not care to undergo this must remain ignorant and is doomed to inferiority in life:

உடையார்முன் இல்லார் போல் ஏக்கற்றும் கற்றார்
கடையரே கல்லாதவர்.

Study brings knowledge in proportion to the labour bestowed, even as water oozes into the sand-pit in the river-bed in the measure of the digging:

தொட்டனைத்து ஊறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்கு
கற்றனைத்து ஊறும் அறிவு.

The peculiar characteristic of learning is that it is a double source of pleasure, an intrin-

sic joy to him who has the knowledge, and a source of happiness to others that benefit by it. While really the learned man finds in his learning his own pleasure, he sees that others look upon him as a benefactor, conferring pleasure on them. Hence the truly learned are in love with knowledge:

> *தாம் இன்புறுவது உலகு இன்புறக்கண்டு*
> *காமுறுவர் கற்றறிந் தார்.*

ON BEING UNLETTERED

This is a chapter on being unlettered. The Tamil classics lay a remarkable emphasis on the necessity for the study of literature. It is indeed often considered as important as the moral virtues. Ch. 41.

Unlettered men are like alkaline soil. Their existence is worthless and nominal:

> *உளர் என்னும் மாத்திரையர் அல்லால் பயவாக்*
> *களர் அனையர் கல்லா தவர்.*

Even if an unlettered man displays great good sense, it will not be recognised by the

learned. This is not a remark against learned men, but is intended to insist on the importance of learning :

> *கல்லாதான் ஒட்பம் கழிய நன்றாயினும்*
> *கொள்ளார் அறிவுடையார்.*

An unlettered man's conceit will find its end when the occasion for speech arrives :

> *கல்லா ஒருவன் தகைமை தலைப்பெய்து*
> *சொல்லாடச் சோர்வு படும்.*

The size and personality of a man who is externally grand but has not an intellect improved by learning is likened to the grandeur and beauty of large clay images made beautiful with coloured paste :

> *நுண் மாண் நுழை புலம் இல்லான் எழில் நலம்*
> *மண் மாண் புனை பாவை அற்று.*

The office of learning is to make the mind (புலன்) penetrating (நுண்), lofty (மாண்), and rich with information (நுழை) .

Wealth in the hands of ignorant men and poverty that afflicts learned men are both in the wrong place and cause grief to them as well

as to the world at large. But between the two the latter is not so great a misfortune as the former; for, while poverty cannot cause real harm to the soul of the learned, wealth in the hands of ignorance is a danger to the world:

> நல்லார்கண் பட்ட வறுமையின் இன்னாதே
> கல்லார்கண் பட்ட திரு.

The unlettered though born in a higher social class are inferior in status to those who though born low have acquired learning:

> மேற்பிறந்தார் ஆயினும் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்தும்
> கற்றார் அனைத்திலர் பாடு.

Parimelazhagar's remarks on this verse are interesting: உடம்போடு அழியும் சாதி உயர்ச்சியினும், உயிரோடு செல்லும் கல்வி உயர்ச்சி சிறப்புடையது என்பதாம், *i. e.* the virtue and advantage of birth in a high caste disappear with the body, but that of learning goes with the soul to the next birth. The commentator recognises the advantage of caste until death, while the text does not seem to make this out. Again, Parimelazhagar makes learning an annexe to the soul, like the sum of moral good and evil, and the knowledge that is more appropriately called Enlightenment that attaches itself to the

soul in its re-birth. It is obvious that Tiruvalluvar meant simply to lay down the secular truth that learning gives greater honour and status than caste, apart from any reference to the law of karma.

ON ORAL INSTRUCTION

Ch. 42. Knowledge acquired or confirmed by listening to the teachings and expositions of learned men was a major division of learning in our ancient system, apart from knowledge acquired by study. This is called கேள்வி in Tamil, and the phrase கல்வி கேள்வி expresses the complete accomplishment of a learned man.

Men who have acquired knowledge through feeding the ear are, though moving on earth, comparable to the Gods that are fed by sacrificial offerings :

செவியுணவின் கேள்வி உடையார் அவியுணவின்
ஆன்றாரோடு ஒப்பர் நிலத்து.

Incidentally, this verse shows that the Kural does not reject ritualistic Hinduism. An

attempt on the part of some Tamil scholars to interpret Tiruvalluvar as refusing to follow the religion of the Vedas would be to overdo the undoubted catholicism and rationalistic bias of the great teacher. Nor is it necessary to do so to bring his distinction out. Chapter 27 on தவம் is enough to establish the claim for catholicity and freedom from superstition.

Listening as a means of learning is prescribed for the illiterate. It will be a staff to lean upon when beset with weakness:

> *கற்றிலன் ஆயினும் கேட்க அஃது ஒருவற்கு*
> *ஒற்கத்தின் ஊற்று ஆம் துணை.*

But the teacher should not only be learned but one who leads the right life. Indeed the latter is more important:

> *இழுக்கல் உடையுழி ஊற்றுக்கோல் அற்றே*
> *ஒழுக்கம் உடையார் வாய்ச் சொல்.*

The commentator's remark is ஒழுக்கமில்லாதவர் கல்வியுடையவராயினும் அறிவில்லாராகலால்.

Mere learning is not knowledge. The man of knowledge is one who not only 'knows' but guides his life aright.

The poet realises the feeling of despair that must sometimes come over men who seek to learn by merely listening, and says, as if for consolation :—

எனைத்தானும் நல்லவை கேட்க: அனைத்தானும்
ஆன்ற பெருமை தரும்.

i. e., Be it but little, listen and assimilate. It will produce great good.

Study marked by a searching inquiry and much listening to learned men will save one from foolish statements even if labouring under error. The very training will save the person from error, even though he might be holding a wrong opinion :

பிழைத்துணர்ந்தும் பேதைமை சொல்லார் இழைத்[துணர்ந்து
ஈண்டிய கேள்வியவர்.

Listening to the expositions of learned men gives one the humility of speech that appertains to true learning. Mere study is apt to leave one conceited :

நுணங்கிய கேள்வியர் அல்லார் வணங்கிய
வாயினர் ஆதல் அரிது.

நுணங்கிய கேள்வி is listening to the exposition of difficult and fine points that sharpens the listeners' powers of research. This automatically develops humility.

KNOWLEDGE

Perhaps அறிவு is nearer to Discrimination and Wisdom than to 'knowledge'. Ch. 43]

Knowledge is a fortification that enemies cannot destroy, and is the ultimate, impregnable defence:

அறிவு அற்றம் காக்கும் கருவி; செறுவார்க்கும்
உள் அழிக்கல் ஆகா அரண்.

What is true knowledge? It controls thought and conduct and keeps them from evil, and helps one to move in the right path:

சென்ற இடத்தால் செலவிடாத் தீதுஒரீஇ
நன்றின்பால் உய்ப்பது அறிவு.

It enables one to understand the true import of things and not to be misled by the circumstances in which they appear:

*எப்பொருள் யார்யார் வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு.*

It finds easy and convincing expression for one's own thoughts, and enables one to grasp the essence of what is said by others, be it however complicated :

*எண்பொருளவாகச் செலச் சொல்லித் தான் பிறர்வாய்
நுண்பொருள் காண்பது அறிவு.*

It befriends the world by fostering a spirit of equanimity :

*உலகம் தழீஇயது ஒட்பம் மலர்தலும்
கூம்பலும் இல்லது அறிவு.*

The man of true knowledge understands how the world moves, and moves accordingly :

*எவ்வது உறைவது உலகம் உலகத்தோடு
அவ்வது உறைவது அறிவு.*

He knows beforehand what will befall, and avoids grief :

*அறிவுடையார் ஆவது அறிவார் அறிவிலார்
அஃது அறிகல்லாதவர்.*

எதிரதாக் காக்கும் அறிவினார்க்கு இல்லை
அதிர வருவதோர் நோய்.

He fears what is truly to be feared, and refrains from it :

அஞ்சுவது அஞ்சாமை பேதைமை அஞ்சுவது
அஞ்சல் அறிவார் தொழில்.

A discriminating mind is the greatest of possessions, and without it, wealth is poverty :

அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார் அறிவிலார்
என்னுடைய ரேனும் இலர்.

GOOD MINISTERS

The King has to carry on with his ministers as his eyes. So he should choose them with circumspection : **Ch. 45.**

சூழ்வார் கண்ணாக ஒழுகலான் மன்னவன்
சூழ்வாரைச் சூழ்ந்து கொளல்.

Who can hurt the prince that commands the loyalty of advisers who do not hesitate to

give unpleasant counsel and to censure where censure is due? The prince who has not this priceless protection of advisers that have the courage to censure him where he goes wrong will find his ruin even if no enemies attack him:

> இடிக்கும் துணையாரை ஆள்வாரை யாரே
> கெடுக்கும் தகைமை யவர்.
>
> இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன்
> கெடுப்பார் இலானும் கெடும்.

ON FRIENDSHIP

Ch. 79. The friendship of men of character grows like the young moon as the days pass, but that of fools diminishes with familiarity like the moon after her full phase:

> நிறை நீர நீரவர் கேண்மை பிறை மதிப்
> பின் நீர பேதையார் நட்பு.

Good men's friendship is like the beauty of a good book. It does not lose its freshness but gives increased pleasure every day, just as with deeper study one derives enhanced pleasure from a book:

நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும் பயில்தொறும்
பண்புடையாளர் தொடர்பு.

Perhaps two of the most beautiful verses in Kural are these:

நகுதல் பொருட்டு அன்று நட்டல் மிகுதிக்கண்
மேற் சென்று இடித்தற் பொருட்டு.

உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல ஆங்கே
இடுக்கண் களைவது ஆம் நட்பு.

i.e. Friendship is not for pleasant laughter, but for harsh advice, promptly to be given when one swerves from the right path.

True friendship is that which comes swiftly to the rescue in the hour of trouble, even as the hand goes instinctively to hold the dress, when it chances to slip down in company. (The emotion of love should approximate to the reflex action of the nerves.)

Identity of feelings makes friendship; it is needless to meet often or be long together:

புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா உணர்ச்சிதான்
நட்பு ஆம் கிழமை தரும்.

i.e. neither place nor time play much part, but the union of feelings does.

The face may blossom into a smile at the sight of one, but he alone is a friend whose sight brings about an internal joy as if the whole soul were bathed in a smile:

முக நக நட்பது நட்பு அன்று நெஞ்சத்து
அக நக நட்பது நட்பு.

The triple service of friends is to lead out of the wrong path, to take into the right path, and to share in misfortune:

அழிவின் அவை நீக்கி ஆறு உய்த்து அழிவின் கண்
அல்லல் உழப்பது ஆம் நட்பு.

Ch. 80. There is nothing so harmful as friendship contracted without discrimination, because friendship once made cannot be given up:

நாடாது நட்டலின் கேடு இல்லை நட்டபின்
வீடு இல்லை நட்பு ஆள்பவர்க்கு.

Let a friendship be contracted after knowing the man's good points, his birth, his defects and his connections (relatives and friends):

குணனும் குடிமையும் குற்றமும் குன்றா
இனனும் அறிந்து யாக்க நட்பு.

It is worth while making sacrifices to acquire the friendship of one who is well-born and who is sensitive to the public opinion about him :

குடிப்பிறந்து தன்கண் பழி நாணுவானைக்
கொடுத்தும் கொளல் வேண்டும் நட்பு.

Search for and make friends with those in whom you find in experience the capacity to censure you and if necessary inflict grief without flinching when you go wrong, and of leading you into the good path :

அழச்சொல்லி அல்லது இடித்து வழக்கு அறிய
வல்லார் நட்பு ஆய்ந்து கொளல்.

Misfortune has its use in that it serves as a yard-stick to spread out and measure the constancy of friends and relatives :

கேட்டினும் உண்டு ஓர் உறுதி கிளைஞரை
நீட்டி அளப்பது ஓர் கோல்.

Spread out, so that the defects if any may be disclosed.

Do not think thoughts that lead to the shrinking of enthusiasm. Do not take friends that weaken you in difficult situations :

உள்ளற்க உள்ளம் சிறுகுவ கொள்ளற்க
அல்லற்கண் ஆற்றறுப்பார் நட்பு.

It is a gain by itself if one gets away from the friendship of fools :

ஊதியம் என்பது ஒருவற்குப் பேதையார்
கேண்மை ஒரீஇ விடல்.

Ch. 82. The friendship of worthless men had better be allowed to die out and not strengthened, be it ever so sweet and honey-like :

பருகுவார் போலினும் பண்பு இலார் கேண்மை
பெருகலின் குன்றல் இனிது.

What matters it whether we gain or lose the friendship of selfish men who befriend us when it is profitable to them and leave us when it is not?

உறின்நட்டு அறின் ஒரூஉம் ஒப்பு இலார் கேண்மை
பெறினும் இழப்பினும் என்.

ஒப்பிலார் means men whose conduct is selfish and not shaped to further the life of the community.

The friendship that weighs advantages is like the love exhibited by women who sell their bodies or the partnership among thieves;

உறுவது சீர்தூக்கும் நட்பும் பெறுவது
கொள்வாரும் கள்வரும் நேர்.

The friends that desert one in times of war are like unbroken horses. It is better to be without such allies. The wild horses are nice to look at, but are of no avail and are a danger at the time of trial. It is better to go on foot than seek to use unbroken horses:

அமரகத்து ஆற்று அறுக்கும் கல்லாமா அன்னார்
தமரின் தனிமை தலை.

கல்லாமா, 'uneducated' horse.

The enmity of a wise opponent does infinitely greater good than the closest friendship of a fool:

பேதை பெருங்கெழீஇ நட்பின் அறிவுடையார்
ஏதின்மை கோடி உறும்.

One gets much more benefit from enemies than from the friendship of mere jolly good fellows and jesters and the like:

நகை வகையர் ஆகிய நட்பின் பகைவரால்
பத்து அடுத்த கோடி உறும்.

Let your friendship silently drop out with men who plead inability and fail to help where they could:

ஒல்லும் கருமம் உடற்றுபவர் கேண்மை
சொல்லாடார் சோரவிடல்.

As for those whose words and deeds differ, association with them is evil even in dreams:

கனவிலும் இன்னாது மன்னோ வினைவேறு
சொல்வேறு பட்டார் தொடர்பு.

There are some who seek to befriend you at home and in private, but attack your fair name on public occasions. Avoid all advances on the part of such people:

எனைத்தும் குறுகுதல் ஓம்பல் மனைக்கெழீஇ
மன்றில் பழிப்பார் தொடர்பு.

Politics must have been fairly 'advanced' to bring out the need for such advice as in this last verse.

Learning and culture have no effect on hatred. They do not help to remove enmity. How true! Ch. 83.

பலநல்ல கற்றக் கடைத்தும் மனம் நல்லர்
ஆகுதல் மாணார்க்கு அரிது.

The mind has a capacity of dividing itself into compartments, so that unreasoned hatred persists along with learning and philosophy.

Do not be misled by politeness or courtesy of language on the part of enemies. The enemy bends his words as he bends his bow, which is not for your good:

சொல்வணக்கம் ஒன்னார்கண் கொள்ளற்க வில்வணக்கம்
தீங்கு குறித்தமை யான்.

An enemy's hands clasped in humble salutation may conceal a weapon. So also are his tears (of pretended grief or sympathy) not to be trusted, *i.e.*, be on your guard and do not be deceived by external signs of friendship:

தொழுத கை யுள்ளும் படையொடுங்கும் ஒன்னார்
அழுத கண்ணீரும் அனைத்து.

FOLLY

Ch. 84. The biggest folly among follies is to cherish a desire for a prohibited object:

பேதைமையுள் எல்லாம் பேதைமை காதன்மை
கையல்ல தன்கண் செயல்.

When your reason or conscience tells you that a thing is unworthy of you, it is folly to waste your mental energy thinking of it.

There is no bigger fool than the man who has studied and acquired much knowledge and also preaches to others, but who does not govern himself:

ஓதி உணர்ந்தும் பிறர்க்கு உரைத்தும் தான் அடங்கா
பேதையின் பேதையார் இல்.

A fool getting hold of wealth is like a lunatic taking liquor and getting intoxicated; *i.e.*, it was bad enough being a mad man, but liquor is added to make bad worse:

மையல் ஒருவன் களித்து அற்றால் பேதை தன்
கையொன்று உடைமை பெறின்.

The friendship of fools is perhaps the best, for separation in this case brings no grief. This is an instance of Tiruvalluvar's occasional forceful irony:

பெரிது இனிது பேதையார் கேண்மை பிரிவின்கண்
பீழைதருவது ஒன்று இல்.

One fool ruins the character of a whole assembly, for

கழாஅக் கால் பள்ளியுள் வைத்தற்றால் சான்றோர்
குழாஅத்து பேதை புகல்.

i.e. A fool's entry into the wise men's Assembly is like unwashed feet on a clean bed. "Unwashed feet" is euphemism for one who has neglected necessary ablutions.

The self-inflicted miseries of ignorance are greater than what can be inflicted by enemies: Ch. 85.

அறிவிலார் தாம் தம்மை பீழிக்கும் பீழை
செறுவார்க்கும் செய்தல் அரிது.

There is no folly so great as the folly that makes men proud of their own wisdom:

வெண்மை எனப்படுவது யாது எனின் ஒண்மை
உடையம் யாம் என்னும் செருக்கு.

Pretending knowledge of things not learnt, one loses credit for even what knowledge one really possesses :

> *கல்லாத மேற்கொண் டொழுகல் கசடற*
> *வல்லதூஉம் ஐயம் தரும்.*

Bad character is more indecent than any part of the body. It is folly to imagine that by wrapping oneself in cloth, one has covered one's indecency, when the greater indecency of a bad character is still exposed :

> *அற்றம் மறைத்தலோ புல்லறிவு தம்வயின்*
> *குற்றம் மறையா வழி.*

ENMITY

Ch. 88. Even in jest do not entertain the idea of making enemies. It is ever a bad thing to get into hostile relationship with others :

> *பகை என்னும் பண்பு இலதனை ஒருவன்*
> *நகையேயும் வேண்டற்பாற் றன்று.*

The hostility of soldiers is not so bad as that of statesmen :

வில் ஏர் உழவர் பகை கொளினும் கொள்ளற்க
சொல் ஏர் உழவர் பகை.

சொல் ஏர் உழவர், Those who 'plough with the word'. The 'word' is statecraft.

It is worse than madness for one who has no allies to make numerous enemies:

ஏமுற்ற வரினும் ஏழை தமியனாய்
பல்லார் பகை கொள்பவன்.

If you have no allies, and you are faced with two enemies, immediately make it up with one of them and make of him a fast friend:

தன் துணை இன்று ஆல் பகை இரண்டு ஆல் தான்
இன் துணையாக் கொள்க அவற்றில் ஒன்று. [ஒருவன்

When you are down in luck, make neither friends nor enemies; be neutral even as regards those whom you have found reason to trust or to distrust:

தேறினும் தேறாவிடினும் அழிவின்கண்
தேறான் பகாஅன் விடல்.

Do not show your weakness to your enemies, nor even seek relief by communicating your

difficulties to your friends if they are not aware of them already. Statecraft consists in getting support without letting your weakness be known:

நோவற்க நொந்தது அறியார்க்கு மேவற்க
மென்மை பகைவர் அகத்து.

Procrastination is folly. A thorny shrub should be removed when it is yet young. If you let it grow and then try to remove it, you will only hurt your hands:

இளைதாக முள் மரம் கொல்க களையுநர்
கை கொல்லும் காழ்த்த இடத்து.

They will be surely destroyed who are indifferent and fail to take timely action to put down the strength of their enemies:

உயிர்ப்ப உளர் அல்லர் மன்ற செயிர்ப்பவர்
செம்மல் சிதைக்கலாதார்.

GUARD AGAINST DECEIVERS

Ch. 89. Protection from the rays of the sun is good. So also is water good. But sometimes even these become harmful and then they are to be avoid-

ed. So also are relatives good ; but when they become evil-minded, they are a danger to be guarded against :

> நிழல் நீரும் இன்னாத இன்னா தமர் நீரும்
> இன்னாவாம் இன்னா செயின்.

There can be no real union in a community when there is hatred concealed in the mind, just as broken copper cannot be welded :

> செப்பின் புணர்ச்சி போல் கூடினும் கூடாதே
> உட்பகை உற்ற குடி.

A WARNING

The wife is generally treated with great consideration in Kural. But this chapter sets down wife-rule as a certain cause of weakness and disgrace for rulers and men of action. Feminists should not be provoked by things said in so old a book as Kural. Henpecked statesmen hardly command respect or confidence in modern times. What is condemned in this chapter is the domination of the husband's judgment by the wife, and not love and mutual Ch. 91.

respect between husband and wife. The first two verses condemn excessive attachment, which curbs the heroism and the spirit of adventure on which depends the success of kings and men of action.

மனை விழைவார் மாண்பயன் எய்தார் வினை விழைவார்
வேண்டாப் பொருளும் அது.

i.e. Excessive attachment to one's wife is an impediment to the attainment of spirituality. Even in the world of action, it is to be avoided.

Again, he who neglects his manly duties on account of his attachment to his wife will make his position a cause for public scandal:

பேணாது பெண் விழைவான் ஆக்கம் பெரியதோர்
நாணாக நாணுத் தரும்.

Such attachment does not matter in the case of insignificant men, but becomes a scandal in men holding public positions.

The next four verses deal with men in position living in fear of their wives. Then three more verses point out that those who are governed by their wives are unable to act generously and boldly in respect of large interests, friends and society in gener

Domination by one's wife leads to narrowness of outlook and initiative:

நட்டார் குறை முடியார் நன்று ஆற்றார் நல்நுதலாள்
பெட்டாங்கு ஒழுகுபவர்.

அற வினையும் ஆன்ற பொருளும் பிற வினையும்
பெண் ஏவல் செய்வார்கண் இல்.

This view about the direct or indirect interference of wives in the public affairs managed by their husbands, and the weakening of policy by reason of excessive attachment to one's wife or fear of displeasure at home, is not inconsistent with the dignity and equality of woman's status. No man can serve two masters satisfactorily. One who holds a public responsibility cannot permit himself to be guided by another who has not been entrusted with that responsibility. If the other is a wife, the danger of a clouded judgment is all the greater. Though on a first reading the chapter may appear to be old-fashioned in outlook, it must be admitted that domination by one's wife even in modern times cannot be deemed satisfactory where the husband holds the responsibility, any more than the converse; *i.e.*, where the wife is by reason of her qualification discharging a public responsibility, domination

by one who happens to be her husband would be equally unsatisfactory. If the domination is based on subservience to a better judgment or wider experience or deeper knowledge, the case would be an exception. But where the domination is based on mere uxoriousness the result is obviously bad, and it is this that is condemned in the chapter.

ON WOMEN AND WINE AND GAMBLING

Ch. 92. This is a chapter warning men against association with loose women. Perhaps the most terrible denunciation of it ever written is this:

பொருள் பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்கம் இருட்டு
எதில் பிணம் தழீஇ அற்று. [அறையில்

The false embrace of a woman that sells her body for money is like the embrace of a corpse carrier who lifts a corpse in a dark room, *i.e.*, without knowing the identity of the body.

Spirituous liquor was not a source of public revenue in ancient days. It was open to men to ruin themselves if they liked, but no one else had an interest in the sale of intoxicating liquors, licensee, monopoly-holder or Government. The evil of indulgence in the artificial happiness of spirituous drinks is in Kural a subject matter for emphatic denunciation, and this chapter deals with the subject. Ch. 93.

To show reason to one who has indulged in liquor is like taking a light to search for a man who is drowned in deep water; that is to say, the light of reason cannot pierce the darkness of a drunkard's mind. The poison has bereft him of the power of response to reason :

களித்தானைக் காரணம் காட்டுதல் கீழ்நீர்
குளித்தானை தீத்துரீஇ அற்று.

Will not one in his free moments watch a drunkard in his intoxication and realise the mischief of the potion? If he did, he would certainly avoid the evil :

கள் உண்ணாப்போழ்தில் களித்தானைக் காணுங்கால்
உள்ளான்கொல் உண்டதன் சோர்வு.

Those who drink in secret become the laughing stock of the locality, for the effects of the indulgence cannot remain unknown:

உள் ஒற்றி உள்ளூர் நகப்படுவர் எஞ்ஞான்றும்
கள் ஒற்றிக் கண் சாய்பவர்.

Ch. 94. Gambling, even if you win, is a thing to be avoided. The winning is like the fish swallowing the hook:

வேண்டற்க வென்றிடினும் சூதினை வென்றதூஉம்
தூண்டில் பொன் மீன் விழுங்கியற்று.

பொன் is iron. See also 89 (8): *அரம்பொருத பொன் போலத் தேயும் உரம்பொருது உட்பகை உற்ற குடி.*

Even when losing, gambling is sweet and holds the victim in its grip, resembling in this the attachment to life in spite of excruciating physical agony, which would end by death; and yet the victim avoids death and holds on to life. The point is more emphatically enforced by reversing the comparison, and saying that attachment to life is like the grip that the game gets on its victim:

இழத்தொறூஉம் காதலிக்கும் சூதேபோல் துன்பம்
உழத்தொறூஉம் காதற்று உயிர்.

ON THE ART OF HEALING

The Kural chapter on Medical Science is a valuable code of personal hygiene. Ch. 95.

A very terse and all-covering aphorism for the surgeon as well as the physician is the following :

> நோய் நாடி நோய்முதல் நாடி அது தணிக்கும்
> வாய் நாடி வாய்ப்பச் செயல்.

i.e., make a careful diagnosis, discover the true cause of the disease, think out the proper remedy, and apply it effectively.

In prescribing the treatment, the physician should take into consideration the strength of the patient, the progress of the disease and the season :

> உற்றான் அளவும் பிணி அளவும் காலமும்
> கற்றான் கருதிச் செயல்.

Right treatment consists of four elements, the patient, the doctor, the remedy, and the attendant :

> உற்றவன் தீர்ப்பான் மருந்து உழைச் செல்வான்
> அப்பால் நாற் கூற்றே மருந்து. [என்று

The commentator divides each one of these four elements into four sub-elements making up a sixteenfold classification in order to give a meaning to அப்பால் in the second line. Be this as it may, the aphorism makes it clear that the co-operation of the patient and the skilled service of an attendant were considered no less important than the doctor and the drugs.

The following verses recognise restraint in eating as the great secret of good health. Modern science has confirmed the importance of following the advice given below :

If we eat only after making sure that what has been already eaten has been digested, no drugging would be required to keep the body in good health :

மருந்தெனவேண்டாவாம் யாக்கைக்கு அருந்தியது
அற்றது போற்றி உணின்.

Make sure that the previous meal has been digested, and wait till you are quite hungry. Then, eat what you have found to agree with your health :

அற்றது அறிந்து கடைப்பிடித்து மாறுஅல்ல
துய்க்க துவரப் பசித்து.

மாறல்ல கடைப்பிடித்து : Some good things are not good for all, nor are they good at all times or when eaten in excess. Hence the wise man uses his own personal experience and judges what is suitable, and rejects what does not agree with him.

துவரப்பசித்து indicates that the mere craving to eat something is not enough to show that the stomach is ready, but one should wait for a good sharp hunger.

Even then, the food should be taken in right measure. Moderation in eating is the secret of longevity :

அற்றால் அளவு அறிந்து உண்க அஃது உடம்பு
பெற்றான் நெடிது உய்க்கும் ஆறு.

By the way, this verse emphasises that it is worth while to live long.

The man who stops just a little before he feels he has had enough, retains the joy of eating; on the other hand, the big eater invites disease :

இழிவு அறிந்து உண்பான்கண் இன்பம்போல் நிற்கும்
கழிபேர் இரையான்கண் நோய்.

Much pain is saved if one learns to eat only what has been found to suit one's health and to

say 'No'; *i.e.*, exercises self-restraint in respect of quantity:

மாறுபாடு இல்லாத உண்டி மறுத்து உண்ணின்
ஊறுபாடு இல்லை உயிர்க்கு.

The ignorant man who eats beyond "the measure of the fire" *i.e.*, beyond his power of digestion, must be prepared for all sorts of ailments:

தீயளவு அன்றித் தெரியான் பெரிது உண்ணின்
நோய் அளவு இன்றிப்படும்.

The three humours postulated by those learned in the science of the human body cause disease if there is superfluity or deficiency, *i.e.*, excess or deficiency in food or work upsets the balance and produces disease:

மிகினும் குறையினும் நோய் செய்யும் நூலோர்
வளி முதலா எண்ணிய மூன்று.

GOOD BIRTH

Ch. 96. To be born in a good family is a distinct advantage. Consistency in thought, word and deed and a quick reaction against anything

mean or improper are natural to persons well-born.

A kind of instinctive resistance keeps them from slipping out of truth and right conduct:

இல் பிறந்தார்கண் அல்லது இல்லை இயல்பாக
செப்பமும் நாணும் ஒருங்கு.

This gives converse reasoning and the poet's definition of good birth.

Old families though poor and unable to be munificent maintain their standard of right conduct:

வழங்குவது உள்வீழ்ந்தக் கண்ணும் பழங்குடி
பண்பில் தலைப்பிரிதல் இன்று.

They have something to lose though possessed of no wealth, *viz.*, the credit of their families, which keeps them from deceit and impropriety :

சலம்பற்றிச் சால்பு இல செய்யார் மாசற்ற
குலம்பற்றி வாழ்தும் என்பார்.

Any fault of theirs, however small, is observed by the world and shows out clear even like the spots in the moon :

8

குடிப் பிறந்தார்கண் விளங்கும் குற்றம் விசும்பின்
மதிக்கண் மறுப்போல் உயர்ந்து.

The sprouts indicate the nature of the soil. So does softness of speech indicate a good family :

நிலத்தின் கிடந்தமை கால் காட்டும் காட்டும்
குலத்தில் பிறந்தார் வாய்ச் சொல்.

Harshness raises doubts as to good birth :

நலத்தின்கண் நார்இன்மை தோன்றின் அவனைக்
குலத்தின்கண் ஐயப் படும்.

An instinctive aversion to evil is the secret of a happy and virtuous life. Courteous behaviour is the essential characteristic of good birth :

நலம் வேண்டின் நாண் உடைமை வேண்டும் குலம்
வேண்டுக யார்க்கும் பணிவு. [வேண்டின்

யார்க்கும் பணிவு brings out the need of the spirit of true humility, which is the essence of courteous conduct, towards not only those placed above, but equals and those below. நலம் is 'good,' in both the moral and the Shylockian sense of 'good.' நாணம் is a sensitive conscience whereby the repugnance to evil is made part of the physical organism and the reaction is quick and unconscious. See Ch. 102 below.

SELF-RESPECT

When you have wealth, cultivate humility; when your means are straitened, hold your head high: Ch. 97.

> *பெருக்கத்து வேண்டும் பணிதல் சிறிய*
> *சுருக்கத்து வேண்டும் உயர்வு.*

The hair on the head is a thing of beauty. Removed from its place, it becomes filth. The same is the fate of men who descend from their own level of honourable conduct and demean themselves:

> *தலையின் இழிந்த மயிர் அனையர் மாந்தர்*
> *நிலையின் இழிந்தக் கடை.*

A life of dependence on the wealthy with the consequent loss of self-respect is throughout the Kural condemned as wretched in the extreme. The following is only an instance:

> *ஒட்டார்பின் சென்று ஒருவன் வாழ்தலின்*
> *கெட்டான் எனப்படுதல் நன்று. [அந்நிலையை*

i. e., Death or poverty is preferable to the maintenance of comfort and respectability by

dependence on those who look down upon you and do not take you as one of themselves but only render help as to one inferior.

The world worships the glorious men who give up life when overtaken by dishonour :

இளி வரின் வாழாத மானம் உடையார்
ஒளி தொழுது ஏத்தும் உலகு.

NOBILITY

Ch. 99 Non-killing is the most important element in the ascetic's duties. So is abstention from speaking about others' faults the most important social virtue :

கொல்லா நலத்தது நோன்மை பிறர் தீமை
சொல்லா நலத்தது சால்பு.

சால்பு is natural and all-round goodness of character and conduct.

Men are successful by reason of humility. It is the weapon with which a man of character conquers his opponent :

ஆற்றுவார் ஆற்றல் பணிதல் அது சான்றோர்
மாற்றாரை மாற்றும் படை.

The touchstone of nobility is to take defeat at the hands of lesser men:

சால்பிற்குக் கட்டளை யாதெனில் தோல்வி
துலை அல்லார் கண்ணும் கொளல்.

To those who cannot laugh, this big world is all darkness even during the day: **Ch. 100.**

நகல்வல்லர் அல்லார்க்கு மாஇரு ஞாலம்
பகலும்பால் பட்டன்று இருள்.

i.e., Joy is the light that lightens the world.

Their keen intellect may be like a steel file, but men without character are verily no better than vegetable life:

அரம்போலும் கூர்மையரேனும் மரம்போல்வர்
மக்கள் பண்பு இல்லாதவர்.

NIGGARDLINESS

Wealth which is neither enjoyed by oneself nor given to deserving persons is a mere disease: **Ch. 101.**

ஏதம் பெரும் செல்வம் தான் துவ்வான் தக்கார்க்கு
ஈதல் இயல்பு இலாதான். [ஒன்று

The nearest approach to a gross comparison in Tiruvalluvar is perhaps this:

அற்றார்க்கு ஒன்று ஆற்றாதான் செல்வம் மிக நலம்
பெற்றாள் தமியள் மூத்தற்று.

Wealth which is not utilised for helping the distressed is like a good and beautiful maiden forced to remain unmarried until overtaken by old age.

REPUGNANCE TO EVIL

Ch. 102. The quick and instinctive shrinking from wrong and improper actions is நாணம். This is one of the essential elements of a good character. Bashfulness is a characteristic of good women. But the repugnance in respect of wrong-doing is the true shame that all should have:

கருமத்தால் நாணுதல் நாணுத் திருநுதல்
நல்லவர் நாணுப் பிற.

Eating, covering oneself against the weather and the rest are common to all, but the distinction of good men is the physical repugnance to impropriety:

ஊண் உடை எச்சம் உயிர்க்கு எல்லாம் வேறு
நாண் உடைமை மாந்தர் சிறப்பு. [அல்ல

Note how sex is inclusively and delicately indicated without coarse and direct mention.

Even as life finds its abode in the body and separation from it means death, so are all manly virtues inseparably lodged in a sensitive conscience, without which they find their death:

ஊனைக் குறித்த உயிர் எல்லாம் நாண் என்னும்
நன்மை குறித்தது சால்பு.

This is a pregnant comparison. The well-developed and sensitive conscience of a good man has a strong attraction to the right, in thought, word and deed, even as living things have an instinctive and strong urge to preserve life. The pangs of death should be felt when anything dishonourable is done.

A sensitive conscience is a jewel that sets off the virtues of good men. Without it pride becomes intolerable like a disease of the flesh:

அணி அன்றோ நாண் உடைமை சான்றோர்க்கு
பிணி அன்றோ பீடு நடை. [அஃது இன்றேல்

Honour's true home is the conscience of the man who dreads others' discredit as much as his own, *i.e.*, who shrinks from causing dishonour to others even as he does from soiling his own reputation :

பிறர் பழியும் தம் பழியும் நாணுவார் நாணுக்கு
உறைபதி என்னும் உலகு.

Men of honour would give up life for honour's sake, but never abandon honour even to save life :

நாணால் உயிரைத் துறப்பர் உயிர்ப் பொருட்டால்
நாண் துறவார் நாண் ஆள்பவர்.

Breaking the rules of religion, you lose your caste; but if you act against the dictates of honour, you are lost to virtue itself :

குலம் சுடும் கொள்கை பிழைப்பின் நலம் சுடும்
நாண் இன்மை நின்றக் கடை.

The movements of a man who has not a sensitive conscience are like the simulation of life by marionettes moved by strings :

நாண் அகத்து இல்லார் இயக்கம் மரப்பாவை
நாணால் உயிர்மருட்டி யற்று.

இயக்கம் is movement both in the literal and derivative sense.

ON CITIZENSHIP

குடிசெயல் வகை is how to be a good citizen. குடி is that social unit in which the members have the consciousness of direct participation in interest. It is not to be interpreted as family or clan. The nearest English word is Community. **Ch. 103.**

There is nothing that so dignifies the individual as being ever ready to render service to the community :

கருமம் செய ஒருவன் கைதூவேன் என்னும்
பெருமையின் பீடு உடையது இல்.

A community prospers if its members are active, industrious and possess sound knowledge :

ஆள்வினையும் ஆன்ற அறிவும் என இரண்டின்
நீள்வினையால் நீளும் குடி.

If you resolve to place yourself at the service of your community, fate will hasten to your help, like a servant with girded loins:

குடிசெய்வல் என்னும் ஒருவற்குத் தெய்வம்
மடிதற்றுத் தான் முந்துறும்.

Resolve to labour whole-heartedly for the honour of your nation and you will find your work bear fruit in a manner not imagined by you, *i.e.*, sooner and in greater measure than expected:

சூழாமல் தானே முடிவு எய்தும் தம் குடியைத்
தாழாது உஞற்றுபவர்க்கு.

The world will befriend and gather round him who lives a blameless life of service to his people:

குற்றம் இலனாய்க் குடிசெய்து வாழ்வானை
சற்றமாச் சுற்றும் உலகு.

There is true valour in a life that takes up the responsibilities of the community in which one is born:

நல் ஆண்மை என்பது ஒருவற்குத் தான்பிறந்த
இல் ஆண்மை ஆக்கிக் கொளல்.

It is the men of valour that bear the responsibility of the many, not only in the battle-field, but in peace also, wherein the braver and more capable members take upon themselves the burden of working for the community :

அமர்அகத்து வன்கண்ணர் போலத் தமர்அகத்தும்
ஆற்றுவார் மேற்றே பொறை.

He who is bent on service to the community knows no postponement of action or sleep. He does not waste energy in thinking over convenience of time and points of dignity :

குடிசெய்வார்க்கு இல்லை பருவம் மடிசெய்து
மானம் கருதக் கெடும்.

The man who makes up his mind to reform his community must be prepared for unmitigated suffering and give up his whole earthly existence to it. He must look upon his body as a receptacle to hold griefs and sufferings for the benefit of others :

இடும்பைக்கே கொள்கலம் கொல்லோ குடும்பத்தை
குற்றம் மறைப்பான் உடம்பு.

All reform is built on the consecrated suffering of reformers. That sorrow is the only immediate reward of public service, or rather that suffering is the way of service, is recognised here in a remarkable manner.

Again, that community will fall uprooted by misfortune which has no good citizens to support it by public-spirited sacrifice :

இடுக்கண்கால் கொன்றிட வீழும் அடுத்து
நல் ஆள் இல்லாத குடி. [ஊன்றும்

ON AGRICULTURE

Ch. 104. Many other industries may be taken up, but ultimately the world depends on agriculture. So, despite its troubles, it is the best occupation :

சுழன்றும் ஏர்ப் பின்னது உலகம் அதனால்
உழந்தும் உழவே தலை.

The tiller of the soil is the axle-pin of the revolving world. On him depends the sustenance of life for those that, unable to take up the plough, follow other occupations :

உழுவார் உலகத்தார்க்கு ஆணி அஃது ஆற்றாது
எழுவாரை எல்லாம் பொறுத்து.

They only live that till the soil and raise their own food. The rest are parasites and sycophants :

உழுது உண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்று எல்லாம்
தொழுது உண்டு பின்செல்பவர்.

That State enjoys pre-eminence that looks after agriculture and raises full-eared corn in its fields :

பலகுடை நீழலும் தம்குடைக் கீழ்க் காண்பர்
அலகு உடை நீழலவர் ;

i.e. The State that has fields waving with full-eared corn will see the sovereignty of many princes resting under the shade of its munificence and will therefore enjoy pre-eminent influence.

If the tillers of the soil withdraw their labour, even the serenity, equanimity and concentration of spirit of those who have renounced the world will cease to be :

உழவினார் கைம்மடங்கின் இல்லை விழைவதூஉம்
விட்டேம் என்பார்க்கு நிலை.

Here follow some precepts for the peasant.

If the ploughed soil is left to dry to a fourth of its bulk, there will be a plenteous crop without even a handful of manure:

தொடிப் புழுதி கஃசா உணக்கின் பிடித்து எருவும்
வேண்டாது சாலப்படும்.

தொடி and கஃசா are measures of weight related as 4 to 1. தொடி is a pala, and கஃசா is a karasha. Adequate aeration of the soil is necessary for raising a good crop.

More important than ploughing is manuring. Then, after weeding the field, more important than even watering is the guarding of the crop:

ஏரினும் நன்று ஆல் எரு இடுதல் கட்டபின்
நீரினும் நன்று அதன்காப்பு.

The comparative is of course to insist on what otherwise may be neglected as merely supplementary and unessential. The obviously essential can afford to be left unemphasized.

If the 'good man' fails to bestow personal attention on his field, then like a neglected wife it turns its face away in loving anger :

செல்லான் கிழவன் இருப்பின் நிலம் புலந்து
இல்லாளின் ஊடி விடும்.

செல்லான் denotes the need of daily personal attention; இருப்பின் denotes the need for unceasing activity ; கிழவன் denotes that the duties of attention and affection cannot be delegated. Look after your field as after a wife. You cannot delegate your work to others and you must be ever active to earn the response of love. ஊடல் is the loving resentment of a wife or sweetheart. The peasant's field, too, like the wife or sweetheart will forgive and forget as soon as affection and attention are shown again.

The good wife called "Earth" laughs at the foolishness of men who sit idle, bemoaning their poverty ;

இலம் என்று அசை இருப்பாரைக் காணின்
நிலம் என்னும் நல்லாள் நகும்.

i.e., when there is land to cultivate which will yield in the measure of your labour, it is foolish to bewail your destiny and remain idle and poor.

ON POVERTY

Ch. 105 The state of the poor man is vividly described. Every morning opens with the blighting thought of the struggle for existence that must again be faced:

> இன்றும் வருவது கொல்லோ நெருநலும்
> கொன்றது போலும் நிரப்பு.

These are the words of the unfortunate man to whom the new day means going again through the dreaded trials of yesterday. நிரப்பு, extreme poverty.

Even truth gets depreciated in value by reason of indigence. The exposition of truth coming from the mouth of the needy man carries no weight and proves ineffective:

> நற்பொருள் நன்கு உணர்ந்து சொல்லினும்
> சொற்பொருள் சோர்வு படும். [நல்கூர்ந்தார்

A mother's love is the one thing that can be expected to stand unaffected by the exigencies of fortune. Even this is likely to grow lukewarm by reason of the son's poverty:

அறம் சாரா நல்குரவு ஈன்ற தாயானும்
பிறன்போல நோக்கப்படும்.

அறம்சாரா நல்குரவு, Indigence not associated with religious duty, or Indigence which renders even the performance of man's duties impossible.

If there were no poor people to seek help, this beautiful world would be only a temporary stage for a marionette show : Ch. 106.

இரப்பாரை இல்லாயின் ஈரம்கண் மா ஞாலம்
மரப்பாவை சென்று வந்து அற்று.

i.e. Life would be mere physical motion without the stirring of the soul within.

If the man approached has an open heart and knows his debt to society, then, indeed, to be obliged becomes a beauty and a pleasure in itself :

கரப்புஇலா நெஞ்சின் கடன் அறிவார் முன்நின்று
இரப்பும் ஓர் ஏஎர் உடைத்து.

LABOUR

Ch. 107. This chapter is a vigorous plea for labour and independence. Man's effort can conquer adversity.

> தெள்நீர் அடுபுற்கை ஆயினும் தாள்தந்தது
> உண்ணலின் ஊங்கு இனியது இல்.

i.e. There is no dish so sweet as that earned by one's own labour, be it but the thinnest gruel.

If the world were so ordained that some of its inhabitants must live in dependence and on the mercy of others, the creator would deserve the curse of becoming a wandering beggar himself :

> இரந்தும் உயிர் வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து
> கெடுக உலகு இயற்றியான்.

The 'No' of the unwilling man is death to the suppliant. But it is strange that such a poisonous thing does not hurt the man from whom it issues and with whom it is in primary, physical contact. It is marvellous, says the

poet, that the poison did not kill the man in whom it was lodged :

கரப்பவர்க்கு யாங்கு ஒளிக்கும் கொல்லோ இரப்பவர்
சொல்லாடப் போஒம் உயிர்.

UNSCRUPULOUSNESS

The following verses illustrate Tiruvalluvar's irony : Ch. 108.

நன்று அறிவாரின் கயவர் திரு உடையர்
நெஞ்சத்து அவலம் இலர்.

Blessed are the unscrupulous, for they do not suffer from the anxieties and troubles of those who have scruples (who know the right).

தேவர் அனையர் கயவர் அவரும்தாம்
மேவன செய்து ஒழுகலான்.

They resemble the gods, for, like these, they do what they please and are bound by no restraints of conduct.

Unscrupulous men observe restraints only for fear of punishment or desire to gain some-

thing thereby. Fear of punishment is the only code for unscrupulous men. They observe restraints only under the pressure of fear. Sometimes they are urged by greed when there is something to be gained by such restraint :

அச்சமே கீழ்களது ஆசாரம் எச்சம்
அவா உண்டேல் உண்டாம் சிறிது.

Good men serve at the mere call of service. But the worthless serve only when crushed, like the sugar-cane :

சொல்லப் பயன் படுவர் சான்றோர் கரும்புபோல்
கொல்லப் பயன் படும் கீழ்.

What is the use of unscrupulous men in this world? When occasion arises they hasten to sell themselves:

எற்றிற்கு உரியர் கயவர் ஒன்று உற்றக்கால்
விற்றற்கு உரியர் விரைந்து.

CONCORDANCE

TO

THE SECOND BOOK OF KURAL

அ

அகடு 94-6
அகத்தார் 75-5
அகநகல் 79-6
அகப்பட்டியான் 108-4
அங்கணம் 72-10
அச்சு 48-5
அச்சாணி 67-7
அசாவாமை 62-1
அஞ்சாமை 39-2, 43-8
அடல் 90-3
அடல்தகை 77-8
அடிமை 61-8
அடியளந்தான் 61-10
அடுக்கு 63-5
அடுதல் 50-3, 5; 57-7, 63-1
அணங்கு 92-8
அதர்வினாய் 60-4
அந்தணர் நூல் 55-3
அமர் 103-7
அமைச்சு 64-1, 2, 3, 4; 39-1
அமையார் 91-6
அரங்கு 41-1
அரண் 75, 39-1
அருமை 75-3
அரசன் 39-1
அரசு 56-4
அருப்பறு 53-2
அருஞ்செவ்வி 57-5
அருள் 76-5
அலகு 104-4
அலகை 85-10
அல்லல் 46-10, 63-6
அல்லதிடித்தல் 80-5
அவலம் 108-2
அவிதல் 42-10
அவ்வது 43-6
அழிச்சொல்லல் 80-5
அளக்குங்கோல் 71-10
அளவளாதல் 53-3
அளவை 73-5
அளறு 84-5, 92-9
அளித்தல் 39-7
அறல் 82 - 2
அறிகொல்லல் 64-8
அறிவு 69-4
அறைப்படுத்தல் 75-7
அறைபோதல் 77-4
அற்றம் 44-4, 43-1, 98-10
85-6
அற்றார் 51-6
அற்று 41-7
அற்றல் 95-2,3,4
அன்பு 76-5, 69-1, 2

ஆ

ஆகாறு-போகாறு 48-8
ஆக்கம் 47-3
ஆசாரம் 108-5
ஆசு 51-3
ஆணி 104-2
ஆண்மை 61-9
ஆதல் 66-3
ஆதி 55-3
ஆர்த்தல் 49-2, 66-10, 68-7
ஆளப்படுதல் 52-1
ஆள்வினை 62-8, 64-2, 103-2
ஆழி 99-9
ஆறு 79-7, 48-7
ஆற்றுபவர் 75-1
ஆற்றுவார் 90-1,4, 103-7, 99-5
ஆற்றாதார் 90-4
ஆற்றார் 50-3
ஆற்றல் 50–3; 90-1
ஆற்றுதல் 52-5, 10-7, 57-8, 67-9
ஆற்றறுத்தல் 82-4, 80-8
ஆன்ற 42-6
ஆன்றகுடி 100-2

இ

இகல் 49-1, 65-7, 86
இகவாமை 78-9, 87-9,
இகழ்ச்சி 54-8, 9
இடம் 50-1, 107-4
இடர் 63-4
இடன் 91-10
இடி 61-7
இடிக்கும் துணை 45-7
இடிப்பார் 45-8
இடுக்கண் 63-1, 103-10
இடும்பை 63-2, 3; 103-9 106-6, 107-3, 51-8, 90-2
இடை 72-2
இட்டிது 48-8
இணர் 65-10
இமையார் 91-6
இயக்கம் 102-10
இயல்பு 55-5; 63-8
இயற்கை 64-7
இயற்றல் 39-5
இயைதல் 49-9
இரவு 56-2
இருத்துதல் 66-10
இலக்கம் 63-7
இலங்குநூல் 41-10
இவறல் 44-2
இவறன்மை 44-8
இவறியான் 44-7, 94-5, 101-2, 3
இழிக்குதல் 39-4; 54-5, 6
இழிதல் 97-4
இழிவு 95-6
இழுக்கு 90-3, 92-1
இழுக்கம் 81-8
இழுக்கல் 42-5
இழைத்தல் 78-9; 42-7, 53-10
இளி 66-4, 97-10; 105-4
இறப்பு 98-7
இறன் 89-5

இறந்த 44-2, 54-1
இறத்தல் 59-6, 48-6; 90-10
இறுவரை 49-8
இறுதல் 48-5
இறை 74-3, 39-8, 55-7
இறைபுரிதல் 55-1
இற்பிறந்தார் 105-4
இனம் 45-6, 46

ஈ

ஈகலான் 87-3
ஈட்டல் 39-5, 10-3
ஈண்டிய 42-7

உ

உகுதல் 59-5
உஞற்று 61-4, 62-10, 103-4
உடம்பாடு 89-10
உடற்றுதல் 82-8
உடன்று 77-5
உடுக்கை 79-8
உட்கப்படார் 93-1
உணர்ச்சி 79-5, 46-3
உப்பு 81-2
உப்பக்கம் 62-10
உயர்வு 97-3
உயற்பாலது 44-7
உயிரச்சம் 51-1
உய்தல் 97-6
உய்த்தல் 79-7, 43-2, 108-6
உய்க்கிற்பின் 44-10
உரம் 60-10
உரவோர் 60-7
உருவு 69-4
உருள் 94-3
உரை 59-1
உலகத்தியற்கை 64-7
உலைவு 77-2, 89-3, 62-10
உல்குபொருள் 76-6
உவகை 44-2
உவத்தல் 71-7
உவரி 77-3
உழத்தல் 79-7, 94-10, 104-1
உழப்பித்தல் 94-8
உழை 53-10
உழைச் செல்வான் 95-10
உழையிருந்தான் 64-8
உளவரை 48-10
உள்ளம் 60-2, 8,
உள்ளம் சிறுகுதல் 80-8
உள்ள வெறுக்கை 98-1
உள்வீழ்தல் 96-5
உள்ளுதல் 63-2
உறன் முறை 89-5
உறு 50-8, 64-9
உறுபொருள் 76-6
உறுதல் 78-8, 82-2, 63-9, 40-9, 107-1
உறுப்பு 71-3
உறுபகை 75-4
உறை 56-9, 57-4, 50-9
உறைதல் 43-6

ஊ

ஊக்கம் 39-2, 48-3, 49-6, 50-8
ஊக்குதல் 48-3, 6; 86-5, 8; 47-3
ஊதியம் 47-1, 80-7, 45-9, 84-1

ஊராண்மை 78-3
ஊர்வது 63-1
ஊழி 99-9
ஊழ்த்து 65-10
ஊறு 67-2, 5; 77-1, 54-5
ஊற்றுந்துணை 42-4
ஊற்றுக்கோல் 42-5
ஊன்றுதல் 62-5
ஊன் 102-3

எ

எஃகு 76-9, 78-3
எச்சம் 46-6, 101-4
எட்பகவு 89-9
எண் 40-2
எண் சேர்ந்த 91-10
எண்பதம் 100-1
எண்பதத்தான் 55-8
எண்பொருள் 43-4
எதிர் சாய்தல் 86-5, 8
எதிரதாக்காத்தல் 43-9
எய்தல் 49-9, 52 6
எவ்வது 43-6
எவ்வம் 86-3
எழில் 41-7
எழுத்து 40-2
எழுமை 40-8
எள்ளுதல் 76-2, 50-1, 61-7, 67-7, 47-10
எறிதல் 75-7
எற்று 67-3

ஏ

ஏக்கற்று 40-5
ஏதம் 44-2, 84-1, 89-4, 5; 101-6
ஏதிலார் 44-10, 84-7, 87-2
ஏதின்மை 82-6
ஏந்திய 90-9
ஏமம் 45-8, 66-10, 82-5
ஏமரா 45-8
ஏமம் சாருதல் 82-5
ஏமாப்பு 40-8, 87-8
ஏமுற்றவர் 88-3
ஏர் 106-3

ஐ

ஐ 78-1

ஒ

ஒடுக்கம் 49-6
ஒட்டார் 83-6, 86-9, 97-7
ஒட்டல் 50-9
ஒட்பம் 41-4, 43-5,
ஒண்மை 85-4
ஒப்புரவாண்மை 48-10
ஒப்பிலார் 80-10
ஒரால் 67-2
ஒரீஇ 80-7, 83-10, 43-2, 101-9
ஒருவுதல் 80-10; 66-2, 8
ஒரூஉம் 82-2
ஒருதலை 64-4
ஒருவந்தம் 57-3, 60-3
ஒல்லை 57-3, 4; 83-6
ஒல்வது 48-2
ஒல்குழல் 67-2, 60-7
ஒல்குதல் 79-9, 82-8, 87-10, 107-4
ஒள்ளியவர் 49-7
ஒறுத்தல் 55-10, 57-1

ஒறுத்தாற்றல் 58-9
ஒறுக்கிற்பவர் 78-9
ஒற்று 59-1
ஒற்றுதல் 59-3, 93-7
ஒற்கம் 42-4
ஒன்றல் 89-6
ஒன்றாமை 89-6
ஒன்றியார் 89-6
ஒன்னார் 63-10, 61-8, 76-6, 83-7-8

ஓ

ஓச்சல் 57-2
ஓட்டு 78-5
ஓதல் 66-3
ஓம்புதல் 63-6, 51-6, 55-9, 62-2, 82-10, 65-2
ஓர்தல் 55-1
ஓவாது 94-3

க

கடல் 50-6
கடா 59-5
கடன் 69-7, 99-1, 106-3
கடிதல் 44, 66-8, 55-9, 67-8
கடிது 57-2
கடுத்தது 71-6
கட்டல் 104-8
கட்டளைக்கல் 51-5, 99-6
கண்ணோட்டம் 55-1, 58 104-5
கண் சாய்தல் 93-7
கண் 57-6
கண்பாடு 105-9
கண்ணோடுதல் 58-6, 8
கண்ணஞ்சாது 59-5
கண்டனைத்து 39-7
கண்ணஞ்சல் 59-5, 50-10
கந்து 51-7
கயிறு 49-2
காத்தல் 53-7, 106-4
கரி 106-10
கருது 49-4
கருவி 43-1, 49-3, 54-7
கரைதல் 53-7
கலக்கம் 63-7
கல்நின்றவர் 78-1
கல்வி 69-4
கல்லாமா 82-4
கவிகை 39-9
கவுள் 68-8
கழகம் 94-5, 7
கழிய 41-4
கழி 66-7
களன் 73-10
களர் 41-6, 50-10
களித்தல் 84-8
களிறு 50-10
களைகட்டு 55-10
கஃசா 104-7

கா

காடி 105-10
காட்சி 39-6
காட்சியவர் 66-4
காணச்சினம் 87-6
காதன்மை 84-2
காதல 44-10
காமக்கலன் 61-5
காமுறுதல் 40-9, 65-9
காய்தல் 71-7

காரிகை 78-7, 58-1
காலம் 49-3
காலே 94-7
கால் 50-6, 96-9, 103-10
காவலன் 56-10
காழ்த்தல் 76-10, 88-9

கி

கிடந்தமை 96-9
கிளவல் 72-5
கிழக்காதல் 49-8
கிழமை 79-5, 81-1

கீ

கீழ்ந்திடுதல் 81-1

கு

குடங்கர் 89-10
குடி 39-1, 55-2, 61-1, 2, 3; 103, 89-7
குடிதழீஇக் கோலோச்சுதல் 55-4
குடிமை 61-8, 80-3
குடிப்பிறந்து 80-4
குடிசெய்தல் 103-3; 5, 8
குரை 105-5
குளவளா 53-3
குறித்த 102-3
குறிப்பு 71-2
குறுகுதல் 82-10
குன்றி 97-5

கூ

கூடி 39-1
கூம்பல் 43-5
கூம்பும் பருவம் 49-10
கூலி 62-9
(கொண்ட) கூழ்த்து 75-5

கெ

(பெருங்) கெழீஇ நட்பு 82-6
(மனைக்) கெழீஇ 82-10
கெழுதகைமை 81-2

கே

கேண்மை 79-2, 80-2, 81-7, 52-9
கேளல் 42-4
கேளிர் 62-5
கேள் 81-8, 89-2

கை

கை 94-5
கை செய்தல் 104-5
கை தூவுதல் 103-1
கைம்மடங்குதல் 104-6
கையல்லது 84-2
கையறியாமை 84-6, 93-5
கையாறு 63-7
கையிகந்த 56-7
கைவிடல் 45-10

கொ

கொடிறு 108-7
(கடைக் - இடைக்) கொட்க 67-3
கொட்பு 79-9
கொள்கை 102 9
கொள்கலம் 103-9
கொற்றம் 59-3

கோ

கோடி 82-6, 7; 64-9, 107-1 101-5, 96-4
கோடுதல் 52-10, 56-4, 9
கோடு 53-3
கோட்டி 41-1, 72-10

கோல் 55-2, 56-4, 8; 80-6
கோள்தக்கது 78-10
கோள் 67-2

ச

சலம் 66-10, 96-6

சா

சாகாடு 48-5
சாக்காடு 78-10
சாய்தல் 75-9
சாலும் 106-10
சால்பு 102-3

சி

சிதைவு 60-7
சிறப்பு 98-2, 7; 59-10, 63-10
சிறந்தான் 52-5
சிறுமை 44-1
சிறை 50-9, 57-9

சீ

சீர் 97-2, 50-9
சீர்த்தல் 49-10

சு

சுமத்தல் 49-8
சுருக்கம் 97-3
சுழலும் இசை 78-7

சூ

சூழ்ச்சி 68-1
சூழ்தல் 45-5, 47-1, 64-10, 103-4

செ

செப்பம் 96-1
செம்மல் 88-10
செம்மாத்தல் 108-4
செயற்கை 64-7
செயிர்த்தல் 88-10
செருக்கு 86-10
செலச்சொல்லல் 69-6, 73-2, 4, 8, 10
செல்லாத்துனி 77-9
செவிகைத்தல் 39-9
செவியுணவு 42-2, 3
செவ்வி 57-5
செறப்பட்டவர் 90-5
செறிதல் 78-8
செறுதல் 101-9
செறுநர் 49-8, 76-9
செறுவார் 43-1, 87-9
செற்றார் 45-6

சே

சேண் 87 9

சொ

சொல்லின் தொகை 72-1
சொல்லோர் உழவர் 88-2
சொல்லாடல் 82-8, 41-5

சோ

சோருதல் 82-8
சோர்தல் 85-7
சோர்வுபடும் 41-5
சோர்வு 105-4, 65-2, 54-1

த

தகர் 49-6
தகை செருக்கல் 92-6
தகைமை 41-5
தஞ்சம் எளியன் 87-3
தமர் 82-4, 89-1, 45-3, 4
தருக்கல் 94-5
தருகண் 78-3
தலை 82-4, 66-7, 45-4

தலைக் கூடல் 40-4
தலைச்செல்லா வண்ணம் 57-1
தலைப் பிரிதல் 96-5, 81-10
தலைப்பெய்தல் 41-5
தலைவருதல் 77-7
தவல் 86-3, 6
தற்போற்றுபவர் 75-1

தா

தாஅயது 61-10
தாமரையினுள் 62-7
தார் 77-7
தாவு 86-3
தாழ்ச்சி 68-1
தாளாண்மை 62-3
தாள் 107-5
தானை 77-7

தி

திரு 49-2
திறன் 64-10, 76 4

தீ

தீயேச்சம் 68-4
தீர்தல் 62-2, 49-2

து

துஞ்சல் 105 9
துஞ்சினுர் 93-6
துணிவு 39-3, 68-1
துணைமை 69-8
துப்பு 87-2
துப்புரவு 105-10
துயில் 61-5
துரீஇயற்று 93-9
துவா 95-4, 105-10
துவ்வாண் 87-2
துளங்கல் 67-8
துனி 101-10
துன்னுதல் 50-4

தூ

தூக்கம் 67-8
தூக்குதல் 48-1
தூங்காமை 39-3
தூங்குதல் 68-2
தூண்டில் 94-1
தூது 69
தூவாத 69-5
தூவு 46-5

தெ

தெய்வம் 103-3, 62-9
தெவ்விர் 78-1
தெவ்வோர் 64-9
தெளிதல் 51-8
தெறுதல் 89-3, 68-4
தெற்றென்க 59-1

தே

தேரல் 51-8, 9
தேவர் 108-3
தேறுதல் 51-1, 6, 9, 59-9
83-5, 88-6
தேற்றம் 52-3, 77-6
தேற்றுதல் 63-6

தொ

தொகச் சொல்லல் 69-5
தொகை 73-1
தொக்கல் 59-9
தொடி 104-7
தொட்டனைத்து 40-5
தொலைவு 77-2
தொல் வரவு 105-3

தோ

தோட்கப்படல் 42-8
தோய்தல் 92-4
தோல் 105-3
தோற்றம் 106-9

ந

நகை வகையர் 82-7
நசை 105-3
நச்சு மரம் 101-8
நச்சல் 101-4
நட்பு 39-1
நட்டல் 79-4, 82-2
நணித்து 86-6
நயத்தல் 44-9
நயன் 100-4
நலம் 41-7, 52-1
நல்குரவு 66-7, 105
நல்லாள் 75-6, 103-10
நன்னுதல் 92-2
நன்கு 54-4
நன்றி 100-4

நா

நாகரிகம் 58-10
நாண் 102-1, 10
நார் 96-8
நாவாய் 50-6

நி

நிச்ச 54-2
நிரந்து 65-8, நிரந்தவர் 83-1
நிரப்பு 105-8, 9-54, 2
நிலம் 50-6
நிலை 75-5, 45-9, 49-9
நிறை 87-4, 92-7

நீ

நீரவர் 79-3
நீர் 79-2, 53-7
நீழலவர் 104-4
நீள்வினை 103-2

நு

நுட்பம் 64-6
நுண் 41-7
நுண்பொருள் 43-4
நுணங்கிய கேள்வி 42-9
நுழை 41-7

நூ

நூல் 44-10, 75-3, 59-1, 64-6

நெ

நெடுநீர் 61-5
நெருநல் 105-8
நெறி 48-7

நே

நேர்தல் 83-1

நோ

நோவற்க 88-7
நோன்மை 99-4

ப

பகடு 63-4
பகல் 49-1, 86-1, 2
பக்குவிடும் 10-78
படியுடையார் 61-6
படிவத்தர் 59-6
படுதல் 104-7
படுபயன் 68-5
படைத்தகை 77-8
படை 39-1, 83-8, 99-5, 56-5

பட்டடை 83-1
பண்புடைமை 100
பண்பு 82-1
பயனுடைமை 100-4
பரிதல் 87-2
பருகுவார்போல் 82-1
பருதல் 88-6
பருவம் 49-2, 10, 103-8
பல்குழு 74-5
பழங்குடி 96-5
பழுது 64-9
பழைமை 81-1, 53-1
பளிங்கு 71-6
பற்றார் 87-5
பற்று 61-6
பற்று 86-2

பா

பாடு 60-7, 100-5, 77-8 91-6, 41-9
பாத்திபடுத்தல் 47-5
பாரித்தல் 86-1, 92-6
பார் 107-8
பாவை 41-7

பி

பிடித்து 104-7
பிழைத்துணர்தல் 42-7
பிறை 79-2

பீ

பீடு 97-8, 102-4, 103-1
பீலி 48-5
பீழித்தல் 85-3
பீழை 66-8, 85-3, 84-9

பு

புத்தேள் 97-6
புரந்தார் 77-10
புரை 82-9
புலம் 41-7
புலந்து 104-9
புலவர் 40-4
புல்லுதல் 76-5
புல்லென்னும் 79-10
புறங்காத்தல் 55-9
புற்கை 107-5
புனல் 50-5, 74-6
புனைதல் 79-10, 41-7

பூ

பூரியர்கள் 92-9

பெ

பெட்டத் தக்கது 74-2
பெயல் 55-5
பெய்தல் 48-5
பெருமிதம் 44-198, 9
பெருமிறை 85-7
பெருக்கம் 97-3
பெறுவது கொள்வார் 82-3
பெற்றி 45-2

பே

பேடி 62-4,73-7
பேட்டாங்கு 91-8
பேணிக்கொளல் 64-3
பேணுதல் 53-6, 90-2, 87-6, 45-2
பேய்கண்ட செல்வம் 57-5
பேராண்மை 97-2
பேர்தல் 49-6

பை

பைங்கூழ் 55-10

பொ
பொச்சப்பு 54-2, 3, 4; 72-9
பொதுநலத்தார் 92-5
பொத்துப்படுதல் 47-6
பொய்தல் 76-3
பொருத்தல் 64-3
பொருது 89-8
பொருள் 74-1, 76-1
பொழுது 49-1
பொவ் 49-7
பொறி 26-8
பொறை 101-3, 103-7
74-3, 57-10
பொன் 89-8, 94-1
பொன்றுதல் 89-6
போ
போற்றார் 50-3
போற்றுதல் 50-3, 90-1,
54-7, 8
ம
மடி 61, 103-8
மடிதல் 61-3
மடுத்தல் 63-4
மணிநிழற்காடு 75-2
மணிநீர் 75-2
மண் 75-2
மண்மாண் 41-7
மதலை 45-9
மதி 79-2
மதி 96-7
மதிநுட்பம் 64-6
மருங்கு 53-6
மருவுதல் 80-10
மலைதல் 66-7
மறம் 77-6
மறவர் 78-8
மறை 59-10, 108-6
மறன் 39-4
மனத்திட்பம் 67-1
மனை 91-1
மன் 82-9
மன்ற 87-7, 83-10, 65-9
மன்னவன் 59-1, 55-2, 56-8
மன்று 82-10
மன்னுதல் 56-6
மா
மாசு 61-1
மாடு 40-10
மாணாத 44-2
மாணார் 83-3
மாணா 89-4
மாணாப்பிறப்பு 101-2
மாண் 41-7
மாண்ட 61-4
மாண்டது 64-1, 2
மாண்டார் 67-5
மாண்ட வழிச்செலவு 77-6
மாண் 89-3
மாத்திரை 41-6
மாலை 104-5
மாழ்குதல் 66-3
மாறுநீர் 71-1
மாற்றலர் 75-9
மாற்றம் 69-9
மானம் 39-4, 44-2, 77-6,
103-8
மி
மிகலூக்குதல் 86-5

மீ
மீக்கூறுதல் 39-6
மு
முகநகல் 79-6
முகடி 62-7, 94-6
முகநட்டல் 83-10
முட்டுதல் 55-7
முதல் 45-9
முதுவர் 72-5
முதுக்குறைதல் 71-7
முயக்கம் 92-3, 8
முரிதல் 48-3
முரண் 50-2
முறை 39-8
முற்காத்தல் 45-2
முற்றல் 50-1
முற்றுதல் 75-7
முனை முகம் 75-9
மூ
மூத்தல் 45-1
மே
மேக 87-1
மை
மைந்துறுதல் 54-9
மையல் 84-8
மோ
மொய்ம்பு 50-2
யா
யாத்தல் 80-3
யாப்பு 78-7
வ
வகைமை 71-9
விகுத்தல் 39-5
வடுமாற்றம் 69-9
வடுப்பரியும் நாண் 51-2
வடு 55-9, 108-9
வட்டாடுதல் 41-1 [83-7
வணக்கம் (சொல்—, வில்—,)
வணங்கிய வாயினர் 42-9
வண்கண் 77-2, 103-7, 64-2,
73-6, 69 9
வண்மை 60-8
வரிசை 53-8
வரை 48-10
வல் 59-2
வல்லே 48-10
வழக்கு 80-5, 100-1, 2
வழியுரைப்பான் 69-8
83-7
வழிமுறை 51-8
வழிநோக்கான் 87-5
வழிவந்த 77-4
வழுக்கு 78-6
வளவரை 48-10
வள்ளியம் 60-8
வறம் 101-10
வற்று 108-9
வா
வாய்சோருதல் 73-1
வாரி 52-2
வாளாண்மை 62-4
வான் 55-2
வான்சுதை 72-4
வி
விசும்பு 96-7
விடுமாற்றம் 69-9
விதிர்தல் 108-7
வியன் 102-6

வியன்புலம் 72-6
வியத்தல் 48-4, 44-9
விருப்பு 53-2
வில்லேர் உழவர் 88-2
விழு 40-10
விழுப்புண் 78-6
விழுமம் 67-3
விழைதல் 81-9, 10, 63-8, 9, 62-5
விளக்கம் 86-3
விளையுள் 74-1
வினை 52-68-3
வினையுடையான் 52-9
வினை செய்வார் 59-4
வினைமுகம் 74-9
வினைமாட்சி 75-10
வினைத்திட்பம் 67

வீ

வீறு 75-9, 91-4, 67-5
வீற்றிருக்கை 79-9

வெ

வெகுளி 87-4
வெண்மை 85-4, 72-4
வெந்துப்பின் 90-5
வெருவந்த 57
வெள்ளம் 63-2
வெளிறு 51-3
வெறுதல் 100-3
வெறுக்கை 60-10, 98-1, 77-1

வே

வேந்தமைவு 74-10
வேந்தன் 39-9, 53-8, 56-7, 55-9, 59-2
வேர்த்தல் (உள்-,புறம்-1) 49-7
வேர்தல் 49-7
வேலார் 69-3
வேல் 50-10
வேளாண்மை 62-3

வை

வைத்தல் 39-8
வைத்தூறு 44-5
வையகம் 55-7

The Jupiter Press, 16, Sembudoss St., Madras.